

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Stub, Ambrosius.; [udg. af T. S. Heiberg].
Titel Title:	<u>Arier og andre poetiske Stykker</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	Andet, rettede og forøgede Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Odense : trykt i det kongl. privil. Adresse-Contoirs Bogtrykkerie, 1780
Fysiske størrelse Physical extent:	128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

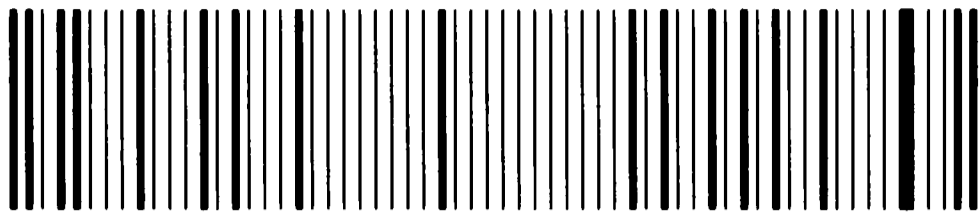
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

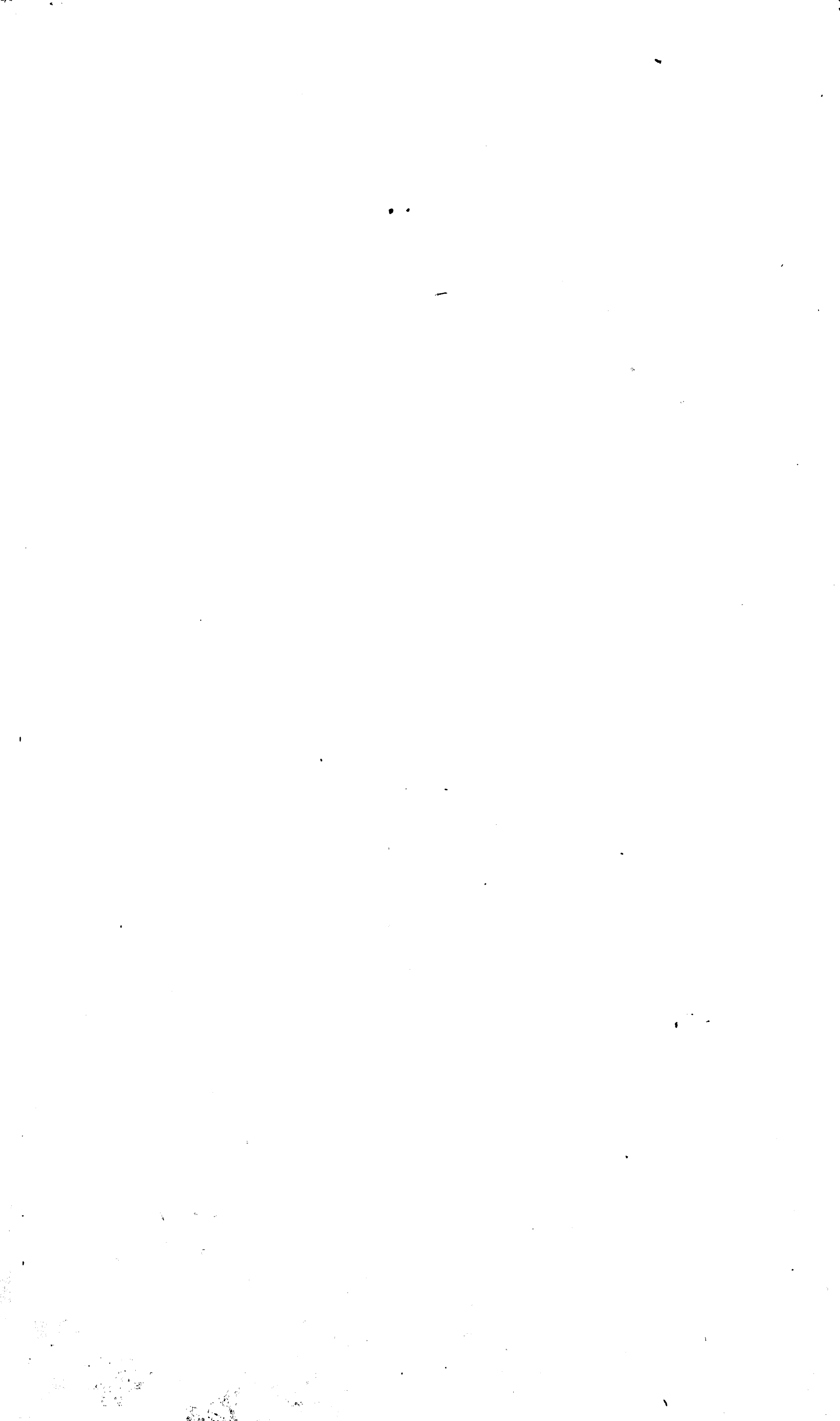

1 1 54 0 8 00825 7

BOX

25

Frøier

og andre

Poetiske Stykker.

af

Ambrosius Stub.

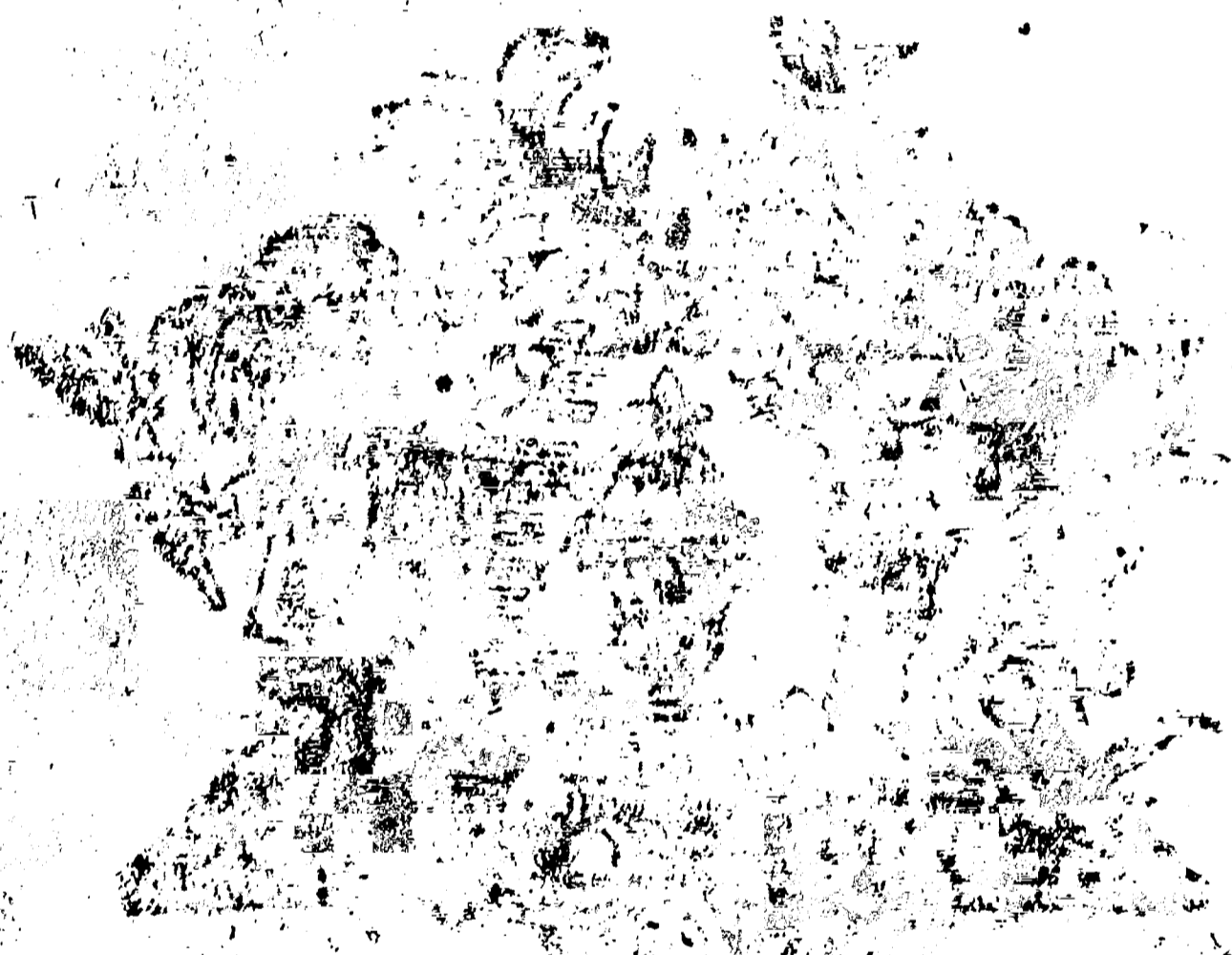
Andet, rettede og forøgede Dplag.

Odense 1780.

Trykt i det Kongl. Privil. Adresse-Contoirs Bogtrykkerie.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
IN THE
DEPARTMENT OF
HISTORY

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY

Høyædle og Velbaarne

Hr. Greve

Friderich af Ahlefeldt,

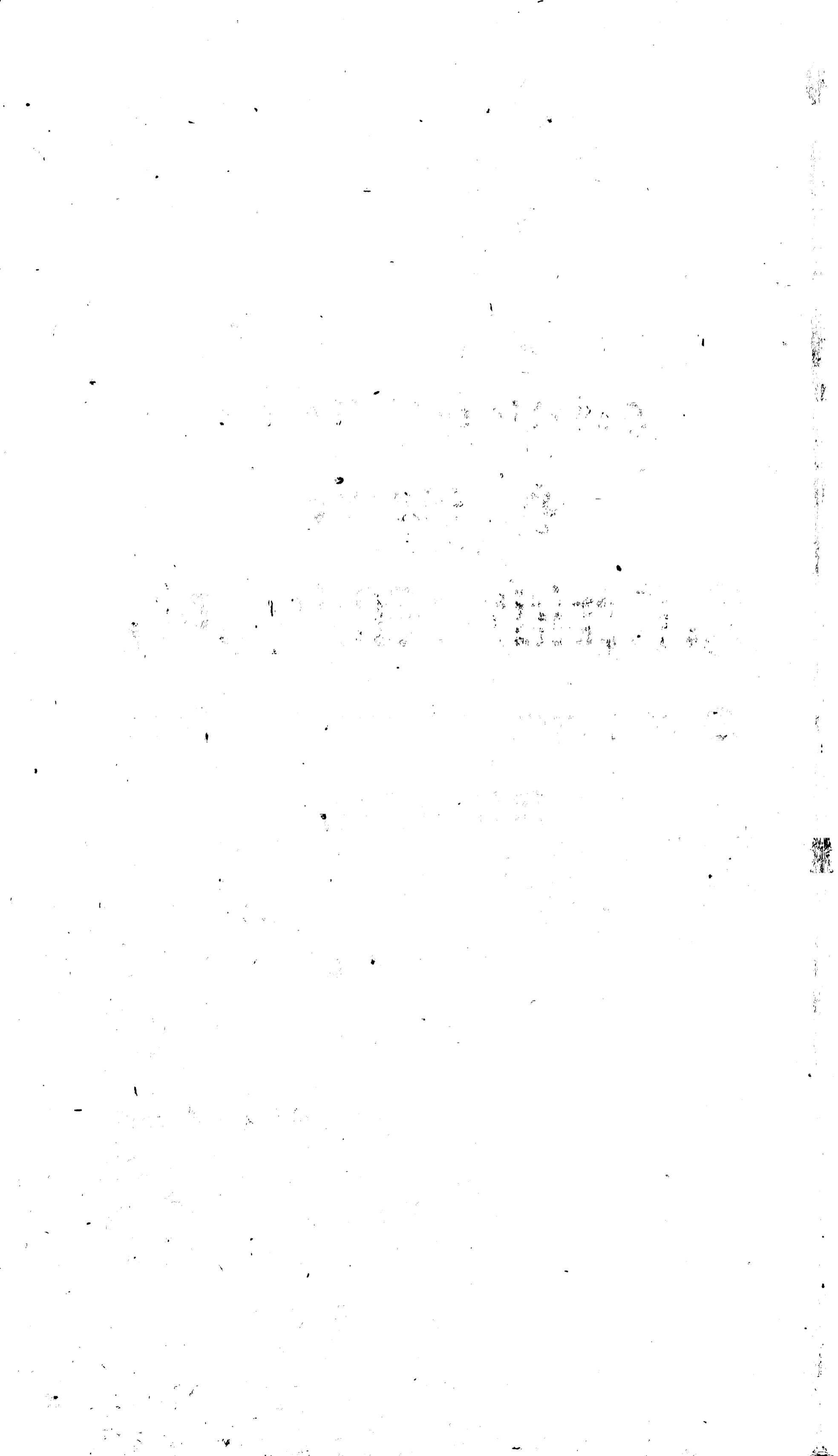
Deres Kongelige Majestets Høybestalter

Ritmester,

af

Cavalleriet

Høy = Gunstige og Raadige Herre!

Derfom det er en Sandhed: at Ufsien-
somhed er een af de Laster, som giøre
Menneskeligheden Stum; og derfom paa
den anden Side, den skismsomme griber
enhver Lejlighed, som opbyder sig for
hans Dufte, til at viise sin pligtige Tak,
og sit Hjertes Høynagtelse; hvad skulde

da kunde undskyldde mig? om ieg henegne-
de disse Blade til nogen anden, end De-
res Høy-Gravelige Naade.

Dette skal da være min saa ufuldkom-
ne som skyldige Takfigelse for Deres Høy-
salige Hr. Farfaders, for Deres hyperli-
ge Hr. Faders, og for Deres egen Uedel-
modighed, og de Belgierninger, som ieg
haver nydet i ald den Tiid, ieg, saa ringe
som ieg end og er, haver levet tryk og rolig
under Skyggen af saa høy en Stamme.

Men er dette en Skionsomhed? Eller
skal maaskee ikke saa slet en Pen, som den-
ne, i det den roser, forringe den Ahleseld-
tiske Stammes store Berømmelser?

Jungenlunde, med mindre den samme
trængte til Ros; Ligesaaalidet, som Man-
maa-

maanedens fortryllende Mundigheder kan miste sin væsentlige Pragt, fordi Trække-
ne tabe noget af sin Høytidelighed i det
mislykkede Malerie.

De antage da! De beskytte i Naade
disse faderløse Bers, som min Gl. Fa-
der efterlod, i det mindste for en Deel,
adsprede iblandt sine Bemær, og ieg nu,
under Deres højberømmelige Navn, sø-
ger at redde fra Undergang. Selv blive De
stor! og ligne Fædrene en aleene i Fødse-
len, men og i Sindets Fortrinligheder!
Indtil omfider, men siddigen, Efterlæg-
ten i Dem skal begræde Kongers Mundling,
Forfædrenes Ære, Landets tappre Skjold,
Fiendernes grusomme Skræk, og, vidste
ieg noget større, en Ægte-Dansk Mand.

I disse velmeenteste Ønsker vover ieg

at vente Undskyldning for min Driftighed,
og det Haab, med hvilket ieg undertegner
mig,

Deres
Høy = Grevelige Raades

underdanige og ringe Tiener.

Juglsbølle den 16 August
1779.

C. Stub.

Til Læseren!

N ingen tænke: at dette nye Dplag af min
Gl. Faders poetiske Tanker er skeet af
en utilladelig Vergierrighed; ligesom Fuglen
fordum pralede med fremmede Fiedre. Men,
den eeneste Drive-Fieder er en naturlig Ver-
kiærhed for at vedligeholde min Faders Navn
i usvækket Erminde under hans forlængst
oploste Støb. Tilmed siden den første ær-
værdige Udgiver ikke efter mit Ønske haver
været saa lykkelig ved det første Dplag, der
er noget ufuldständigt, saa og mange Ste-
der urigtig trykt, og det ydermere med latinisk

Stiil, som ikke just passer sig paa en dansk Materie, eller er læselig for enhver lægMand, der kunde have eller faae lyst til at læse:

Saa overleveres for det Høyrespective Publico en fuldstændigere Samling med dansk Stiil, rettet og rensset, saavidt mig mueligt, fra Trykfeyl.

Da ieg, som ellers venter mig meere berettiget end andre til dette lidet Bærkes Dplag, lover: at saasnart denne Udgabe finder forønskelig Aftræk, skal ieg snart igien stræbe at udgive een endnu fuldstændigere Samling med et lidet Tillæg af mig selv ved en og anden Leylighed forfattet, over baade gudelige, moralske og muntre Materier; Forblivende alle Høy-Gunstige Læsers

Edmunde og forbundne
Ven og Tiener.

Suglsbølle den 16 August
1779.

C. Stub.

For

Forerindring

af den første Udgiver.

Forfatteren af denne Samling, er Ambrosius Stub, hvis Levnets Løb indeholder intet saa betydeligt, at det her skulde finde Sted. Han levede og døde som Student, og har efterladt adskillige Prøver af hans poetiske Geist, hvilke, skiont ikke alle Mesterstykker, fortjene dog ikke den ringeste Plads blant deslige

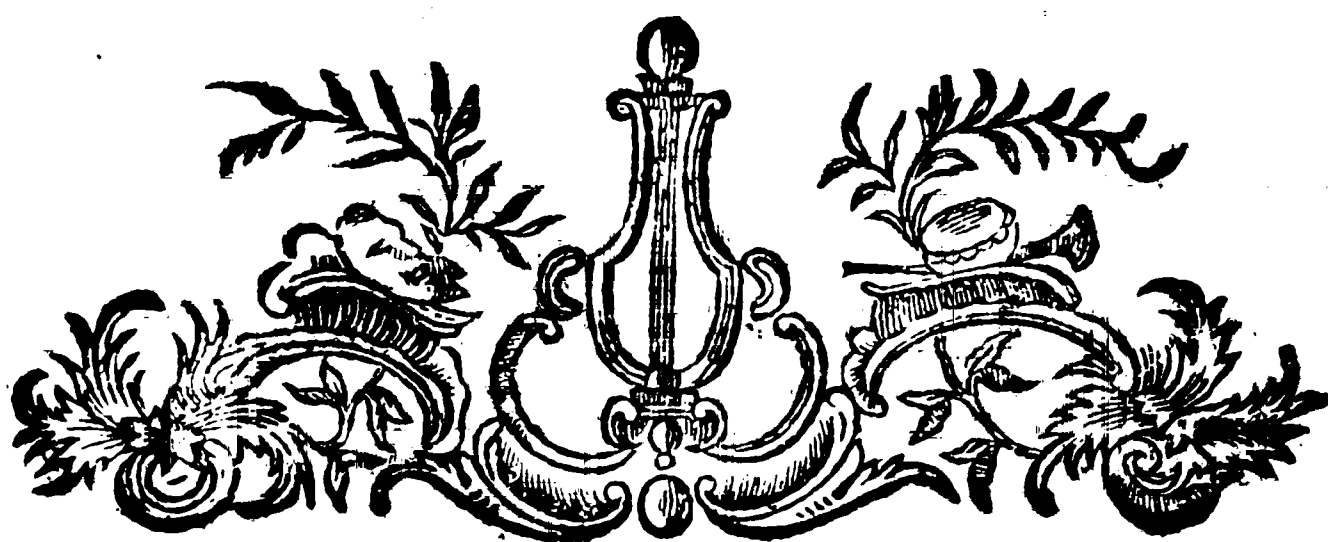
lige Samlinger. Man har længe seet disse
Strykker hos adskillige i slette Afskrifter, og
dette har bevæget Udgiveren at levere dem sam-
lede til Trykken. Skulde nogle af disse mis-
hage Kiendere af den fine Smag, da faae
de blade dem forbi, og aleene opholde sig ved
de værdigere. I øvrigt udbedes det velcæn-
fende Publici Underst for denne Samling og
Udgiveren.

Gude

Gudelige Vriier.

100-000000

1 Cor. II, 2.

Jeg agter mig ikke at viide noget etc.

Tanker.

Svad regne Naturens Kantsagere op
Hvortil skal ieg viide hver Ting i Naturen?
Fra stolteste Ceder paa Libanons Top
Til Isop, som viser sig ydmyg ved Muren;
Fra brølende Løve paa vildene Mark
Til tiende Muldvarp, der møttes i Jorden;
Fra Ornen i Hønden, den flygtig Monark,
Til Fugle af nedrig og flagernde Orden;

Fra

Fra Havets den store vandsprudende Hval,
 Til mindste utallige Fiske, som vrimle;
 Fra Jordens den raae og usigtbar Metal,
 Til Stiernernes Guld paa Guds hellige Himle;
 Hvad siger du Tale-Konst, Daarligheds Folk?
 Hvortil skal ieg viide de Fabler, du fører?
 Du prædiker Løgne for Wantroens Folk,
 Du veed kuns at kildre de fløende Drer.
 Hvad har vel dit selvfløge Paasund for Synd?
 Du lærer Fornuften de selvgiorte Dyrer.
 Men hvad der en kommer af Troen, er Synd;
 Saa føder din Lærdom de flygtige Lyder!
 Bort kiødelig Wiisdom, bort prægtige Ord!
 Jeg følger en salig Eenfoldigheds Regler.
 Det eene, ieg Synder vil viide paa Jord,
 Er Guds og min egen korsfæstede Mægler.

Herre!

Herre! nu lader du din Tiener fare i Fred.

Aria.

Seer ieg Naadens Frelsermand,
Kan ieg selv min Frelser kiende;
Seer ieg ham i Livets Land,
Seer ieg Troens Maal og Ende;
O! hvad seer ieg efter meer?
Hvad er her at vente efter?
Ach hvi løses en mit Leer,
Som ved Siælens Binger hæfter,
Livets Herre! løs min Aand,
Riv den ud af Dødens Snare!
See, der er den i din Haand,
Bedre kan den aldrig fare.

Aria.

Melod. Sæde Jesu, ald min fragten etc.

I.

Før din hellig Enst blev syndig
 Ved en frugtbegierlig Tand;
 Prægtig Adam! ach hvor nydig,
 Ach hvor herlig var din Stand!
 Da dit Sæde
 Var i Glæde
 Til din blide Skabers Priis;
 Da du, lydige,
 Viis og dydig,
 Var Monarch i Paradis.

2.

Men du lod dig dog forvilde,
 Til at staae en Gud imod,
 Til at falde og forspilde
 Ald din Herligheds Klenod;
 Hønheds Tanke
 Brød den Skranke.

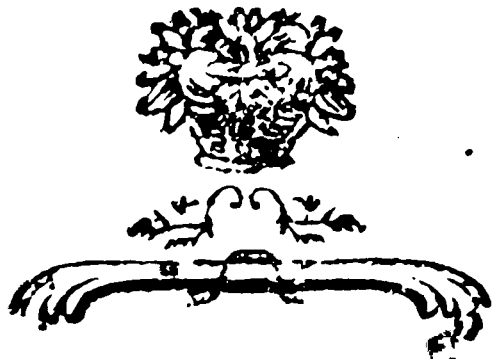
Om

Om det Træ, som Gud forbed;
Ach: du spiiſte!
Vi forliſte
Livet, der du aad din Død.

3.

Adam faldt og vi tillige,
Her fik Slangen vundet Spil.
Edens Have, Verens Rige
Luftes for os alle til.
Himlens Brede
Helveds Heede
Gnistret af en evig Ild.
Men Gud være
Evig Ære
Han bar Medynk, han blev mild.

Aria.

Høne Gud! vor Fald desværre,
 Giorde dig, vor naadig Herre, naadig Herre,
 Naadig Herre, vreed,
 Men hvor har du kundet bøne
 Til vor Fald dit Medynks Dne, Medynks Dne,
 Medynks Dne need?
 Fader! du est kiærlig,
 Ja din Sandhed herlig
 I Sønnen, som
 Slog Sathan om,
 Der Tidens Fylde kom.

Løstet efter Bogens Rolde
 Voldt at Helveds Hær maae holde ::
 Hær maae holde Trop;
 Fer vi skulle døe saa ilde,
 Brast i Gud en Livsens Kilde ::
 Livsens Kilde op;

Maar

Naaden midt i Nøden
Stod os bje mod Døden;
Den Gud, der saae,
Hvordan vi laae,
Han lod os ei forgaae.

A r t a.

Melod. Naar skal min Tid faae Ende.

I.

D! du dybe Fald og Baade!
O du dyre bundløs Naade!
Mennesket, som brød Guds Bud,
Blev forligt med Gud ved Gud;
Ehi han har med eget Blod
Giort vor Sag i Christo god.

2.

Usle Verden! lær at kiende
Kierlighed foruden Ende,

Usle Verden! kom og vær
 Den uskabte Wiisdoms Bær
 Menneſket ved Gud og Mand
 Reises af den faldne Stand.

3.

En uskyldig ville liide
 Alles evig Qual og Qvide,
 Jesus, Jesus eene var
 I Guds Bredes Perſekar,
 Da en reen Forſoning ſted
 Af hans kraftig Blod og Død.

4.

Søg, du Syndbefulde Sierte!
 Lindring af hans heele Smerte,
 Søg hans Wunder, hvor du faaer
 Lægedom ved hvert et Saaer;
 Søg i ham din Fred din Roe
 Ved en ret bodsferdig Troe.

5.

Sækkre Siel! hvor tør du nele
 I din Synds forfuldnet Sole!

Vil du i hiin Svovel Sæ
 Ewig quæles, aldrig dæe?
 Jesus frelser dig derfra
 Naar du søger Golgatha.

A r i a.

Melod. Hiertelig mig nu længes.

I.
Bedrøvet Verdens Glæde!

Saa påk dig flux paa dør
 Mig lyster nu at græde
 For Lysten stak mig før
 Min Jesu blodig Meye,
 Hans Angest, Nød og Død
 Staaer malet for mit Dye,
 Og legger det i Blod.

2.
 Jeg leb jo selv til Helved
 Fra Paradiis, men see

Min Jesu laae og skælved

I sit Gethsemane.

Jeg tændte selv Guds Brede,

Mens Pinens evig Blod

Kom Jesum til at sveede,

I Striden med min Død.

3.

D! see, hvor taus han kunde,

I min den tabte Sag,

Fordøne falske Munde

Og uforkyldte Slag.

Hans Ansigts Glands og Ære

Leed Spyt og Spot og Spæ,

I det han vilde tære

Og taale ald min Æe.

4.

D! see han blev jo bunden

Saa haart med stærke Bænd,

Endskjønt der en blev funden

Misgierning i hans Haand;

Jeg

Jeg seer min egen Strikke,
Hvori han førtes om,
Fordi ieg skulle ikke
Staae bunden for Guds Dom.

5.

D! see, han lod hudflette
Sin heele hellig Krop,
At Blodet kunde tvette
Mig reen fra Taæ til Top
Jeg stormet til Guds Throne,
Min Straf stod Jesus ud;
Han bar min Hovmodis Krone,
Min Haanheds Purpur Klud.

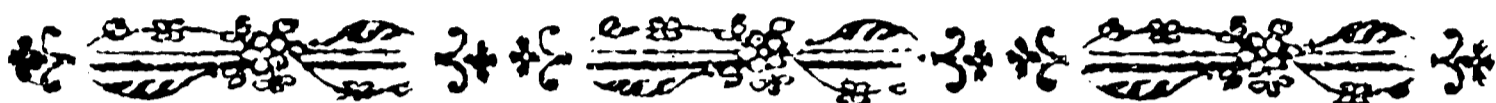
6.

D! see, hvor slog hans Hierte
Paa Korset i hans Bryst;
D! see hans Død og Smerte
For ald min Synd og Lyst.

Bedrøvet Verdens Glæde

Saa på dig flux paa Dør,
Her lyster mig at græde,
For Ensten stak mig før.

Aria.

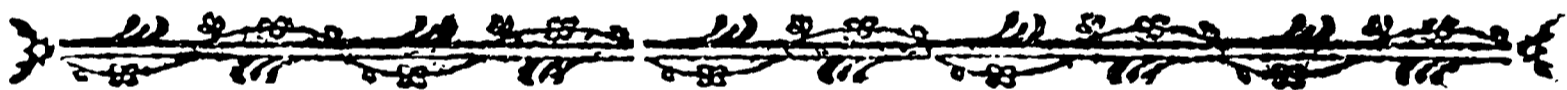

I.
Jesu Kors kan eene blive
 Det ieg søger her i Live :,:
 Her i Live til,
 Ellers er ieg reent bedaaret,
 Ellers har ieg reent forlaaret :,:
 Reent forlaaret Spil.
 Jesu ræk mig Haanden,
 At ieg faaer ved Aanden.
 Korsfæst hver Enst,
 Jeg før har Enst,
 Og lagt ved dette Brnst.

2.

Jesu Død kan eene falde
Liflig for mig i hver Galde::
I hver Galde = Drik
Kom end Døden! o! ieg vidste,
At dens Braad blev brudt i sidste::
Brudt i sidste Stik.
Jesu! lad mig findes
Død fra Synd og mindes
Din bittre Nød,
Der gjør min Død
Livsalig, Rier og sød.

Aria.

I.

Op af Synden,
Op af Dnynden,
Snart her op, du Adams Barn!
Du er veltet
Nof og æltet
Ned i Dndskabs dybe Skaru.

Et,

En, hvi ligger du og sover,
 Kom din skidne Siæl ihu
 Naadens Floed den løber over
 Rens dig, skynd dig, vask dig nu.

2.

Tiden svinder,
 Tiden rinder,
 Tiden flyver hastig bort-
 Tag dig vare
 I din Fare,
 Da din Time er saa kort
 O! du faaer jo en at vide,
 Hvor din Død kan staae paa luur;
 Lænt paa Eviighed i tide,
 Om den en skal blive suur.

3.

Hold dig færdig,
 Keen og værdig
 Til din store Bryllups-Fæst;
 Til at være
 Der i Ære

Jesu

Jesu Brud og Himmel-Gæst
Gud han bød dig, stræb at træde
Pyntet frem ved Ben og Boed,
Tvæt da strax dit smittede Klæde
Hvidt i Lammets rede Blod.

A r i a.

I.

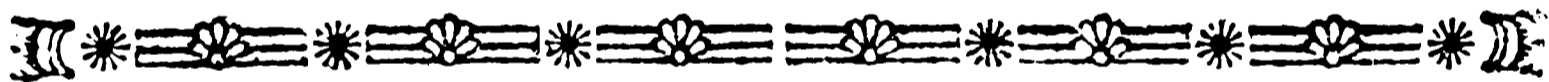
Vel an, endskiønt jeg skal
Ved Trængsel uden Tal
Tgiennem Verden med et taaligt Sind,
Jeg seer dog Jesu Spor
Til Himlen lagt mig for;
Jeg gaaer i det til Himlen og derind;
Er Stien end trang,
Besværlig og lang,
Besat, belagt med Torn og Steen,
Dog veed jeg min Foed
Faaer Hvile og Boed,
For ald sin Mene, Bræk og Meen.

2. Vel

2.

Vel an jeg fatter Moed;
 Thi Enden bliver god,
 Min Frelser lever, jeg skal leve med;
 Jeg ønner med min Troe
 Hiin megen stille Røe
 Der er han, og har alt bereed mig Sted,
 Jeg skynder mig frem
 Til Herligheds Hiem,
 Som har sin Tryghed trindt omkring;
 Lad Verden forgaae,
 Jeg stræber at naae
 I Gud og Jesu alle Ting.

I Joh. II, 1. Vi have en Talsmand hos Faderen,
 Jesum Christum den retfærdige.

U r i a.

I.

Giv Sag og Segsmaal, naar du vil,
 Min frie og frelste Siæls Misunder,
 Siig sandt, siig løgn, tag fra, læg til,
 Brug Henker, som jeg en udgrunder,
Bliv

Bliv Bidne om hver Ting du veed
Mit heele Livs Medviderinde,
Regn op, hvor tit min Foed den gleeð,
Og hvad du har i friske Minde.

2.

Jeg stævnes da til Sinai,
Men Gud skee Lov! jeg skal en mede;
Jeg blev fra Strengheds Ret kiebte frie
Paa Golgatha, da Jesus døde,
Der vendtes Rettens Blad omkring,
Der fik min Sag en anden Tone;
Thi Zion blev mit Bærne-Ting,
Og Ober-Ret blev Naadens Throne.

3.

Fordømte Land! med her og skælv,
Giv Lyd, giv tabt, i det du herer,
Det er din Hoved-Knuser selv,
Som der min Sag saa herlig fører;

Spar

Spar kuns Beskyldnings Piile = Skud,
 Du kan mig ei et Haar beskjade,
 Mig dømmmer een forsonet Gud,
 Vil ei fordømme, men forlade.

4.

Samvittighed! du møder vel,
 Du er saa upartisk et Vidne
 Du vidner da med Ret og Skiel,
 At mine Fødder blive skidne,
 At mine Feil de ere fleer
 End Sand i Strand og Grand i Solen,
 Men veed du ellers noget meer,
 O! dølge det ei for Naade = Stolen.

5.

Min Talsmand klarer ald min Skyld,
 Var end ald Verdens Synder mine,
 Saa lægtes dog min Synde = Byld
 Ved Kraften af hans Saar og Pine;
 Hans Blod har talt saa vel for mig,
 Den Tiid hans Hoved blev nedbøjet
 At jeg kan vinde Himmerig
 Ved ham, der taler nu ophøjet.

Act. IV, 12. Der er ikke Salighed i nogen anden etc.

I.
Eya! hoor Synden trykker,
Mit Hierte gaaer i Stykker,
Samvittighed din Fiil,
Den skærper Dødens Piil.
Eya? hoor Sielen gruer!
Guds Bredes Torden truer;
Her lugter af en Brand,
Som slukkes ey med Vand.
Kan ingen Høn og Huule
For Guddoms Dne skiule?
Kan Almagts Arm dog naae,
Hvor langt jeg end vil gaae?
Hvor skal, hvor skal jeg hen:
Hvor er en mægtig Ven?

2.
Herfra til Verdens Ende;
Er ingen Ven og Frende

E

Ja

Ja ingen Broder - skabt,
 Som er jo fød fortabt.
 Vi arme Børn maae sige:
 Vor Fædre - Arv er lige
 I Gield, i Synd, i Nød,
 I Fængsel, Straf og Død;
 En Siels Forløsning veyer
 Langt meer, end Verden eyer,
 Her kjøbes ingen frie
 Ved timelig Verdie;
 Men det, der gjører klart,
 Er evigt dyrebart.

3.

O! uskatteerlig Naade,
 Her møder i min Naade
 Saa dyrebar en Flod,
 Af en Forsoners Blod
 Jeg tør en længer lede
 Om Frelsning fra Guds Vrede;

I hant

See Jesu Blod og Død
Har lædsket Vredens Glød;
I ham er Hielp af Nøden,
I ham er Trøst mod Døden,
I ham er Livets Veld,
I ham er Seners Held.
I ham er Siælens Fred,
I ham er Salighed.

4.

Gienløser uden Lige
I ald Naturens Rige!
Du leed, du svædte nok
For heele Verdens Flok;
O! giv mig Deel blant dine
I Frugten af din Pine,
Giv Trøst, giv Haab og Troe,
Guds Fred og Siælens Roe;
Min Tilflugt i min Nvide
Er da din aabne Side;

Der har jeg Ledſke = Gaſt,
 Der har jeg Liv og Kraft,
 Og, har jeg Liv i dig,
 Saa har jeg Himmerig.

Act. IV, Der er ey noget andet Navn under Himmelen,
 ſom er givet etc.

I.

Et varigt Vel, er dog engang at finde,
 Hvo hjælper da min arme Siæl i Stand
 Den ſøger en hvad dette Rum har inde,
 Det Blandings-Gods af Ild, Jord, Luſt og Vand;
 Naturens Alt i alt er intet værd at nævne
 Mod Saligheds Verdie og Naadens rige Evne.

2.

Er Salighed af bare Naade, Naade!
 Bør Adams Børn døe Døden een og hver?
 Kan Menneſker da hjælpe eller baade,
 Der af ſig-ſelv en kommer Livet nær?

Men

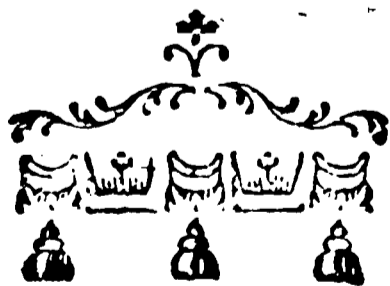
Nen under Himlen er et eene Navn befunden,
Hvori en Troende kan see sin Nød forsvunden.

3.

Ved Jesu Navn forlades alle Synder,
Ved Jesu Navn udslettes Gielden reent,
Ved Jesu Navn kom jeg blant dem, Gud vnder,
Ved Jesu Navn er intet mig formeent;
Det er ved Jesu Navn min Bøn af Gud skal heres,
Det er i Jesu Navn min Siæl skal saliggjøres.

4.

Du Raadens Mand! Guds Finger! kom at skrive,
Skriv Jesu Navn dybt i min Siæl og Bryst,
Lad Jesu Navn der uudslettet blive,
Til Hiertet selv af Dødens Haand er fryst;
Lad mig her værdelig mit Navn af Christo høre,
Og faae ved Jesu Navn nye Navn i evig Ære.

I Cor. 7 Cap. 31 v.

Denne Verdens Skikkelse forgaar.
 Mel. alle Menschen mssuen sterben etc.

I.

Ach! hvi har jeg dog saalænge
 Elsket Verdens Skum og Skarn?
 Ach! hvi har jeg vildet hænge
 Ved dens Bryster som et Barn?
 Al dens Honning maa jeg kalde,
 Net en ram og giftig Galde.
 Ach! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

2.

Er der nogen mindste Nytte
 Ved en Myndt her stables op?
 Ved en hykkelsk Tre = Stytte
 For en Guds forgaæn Krop;
 Ved en Lyst som gjør kun Kilder,
 Og den kaade Siæl forvilder?
 Nei! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

3. Far

3.

Far da vel du Guld som veier
Mangen Siæl i Helved hed,
Den er ene rig der eyer;
Jesum sig til Salighed;
Thi han skal til Slutning flæde
Tiidens Pialter af med Glæde.

Tænk da gierrig Verdens Barn:
Verdens Guld er Skum og Skarn.

4.

Far da vel du falske Ære,
Som dog føder evig Spot,
Jeg forlanger en at være
Paa dit stolte Bierg og Slot:
Den gier vel der veed at stige
I Foragt til Himlens Rige.

Tænk da, modig Verdens Barn!
Verdens Roes er Skum og Skarn.

5.

Far da vel bedrøvet Glæde,
Som bedaared før mit Bryst:
Hvo vil evig, evig græde
For en syndig Times Lyst?

Hisset glemmes ald min Nvide;
 Skönt ieg her maae meget lide.

Tænk da fræsne Verdens Barn!
 Verdens Lyst er Skum og Skarn.
 Gud! stadfæst mig i det Gode,
 Hielp mig ved din Trest og Tugt,
 Alt jeg som din egen Pode,
 Vore, blomstres og bær Frugt;
 Lad mig Verden stedse hade,
 Holde den for Skarn og Skade,
 Plant en fast og fyrig Lyst
 Til din Himmel i mit Bryst.

Aria.

Esa. I Cap. 18 v.

Kommer dog saa, og lader os gaae i Rette mod Hver-
 andre, siger Herren, der som eders Synder end
 vare som Purpur, da skal de dog blive
 Snee-Hvide.

I.

Ich horer Himlens Ord,
 I Syndere paa Jord!

Gud

Gud kalder os for Retten;
Men til Forliig i Tretten,
Bort Liv vi selv forbrød;
Men han vil en vor Død.

2.

Han har en Siæl saa kjær,
Dens Jammer gaaer ham nær,
Han demmer, den skal leve
Som sees bodfærdig bæve;
Strax er hver Synde-Plæt
Sneehvid, for Raadens Ret.

3.

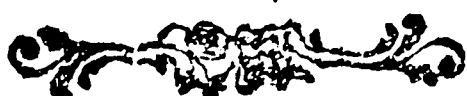
O! reene Gud jeg veed,
Min Søle er dig leed,
Til Synden løb jeg modig,
Der glee, der laae ieg blodig
Ja blev fra Top til Fod
Besudled i mit Blod.

4.

Jeg har forsyndet mig
Mod Himlen og mod dig,

C 5

Jeg

Jeg ligger her bedrøvet
 Og angerfuld i Støvet,
 For jeg som var dit Barn
 Blev sligt et blodigt Skarn.

5.

O! Fader, jeg soer vild!
 Lad Dommen blive mild.

Jeg lægger kun for Dagen
 Min Falsmands Død, i Sagen,
 Lad Dommen blive god,
 Og skreven med hans Blod

6.

Hans Blod, hans Verdsfylds Fjend,
 Kan reense af ald Synd,

Det Loe = Stæd, jeg har funden
 Er, hvor hans Blod er runden,
 Ach! tvæt min Purpur Ham
 Sneehvild i dette Dam.

7.

Ledsag mig snyble-frie,
 Paa Himlens reene Stie,

Ledsag mig, til jeg qvæder
I lange hvide Klæder,
Saa er du evig bliid,
Jeg evig reen og hviid.

Psalm. 42, 6.

Hvorfor bedrøver du dig min Siæl etc.

A r i a.

Seer det end for dig dunkelt ud,
Naar Trængsel dig tilsendes,
Dig meenes intet Ondt af Gud
Dit Veir kan hastig vendes,
Naar Glædens Skin
Skal bryde ind
I rette Tiid af Naade,
Dig hjælper Gud
Af Nøden ud
Det bliver tilsidst din Baade.

Apoc.

Apoc. 21 Cap.

U r i a.

Melod. Blomster-Kransen er min Krone etc.

I.

D! min Siel du gaaer og vanter
 Blandt de lumpne Verdens Ting,
 Samler rundt de vilde Tanker
 See dig oven til omkring!
 Ach! hvad nytter
 Redars Sytter,
 Pilegrim hvor er dit Hiem?
 Lad dit Dye
 Agte nye
 Paa det nye Jerusaleem.

2.

Heele Verden gaaer til Grunde;
 Af den lille Jordens Bold,
 Af det store Himlens Kunde
 Bliver intet i Behold.

Agte

Ugt i Tide,
 Du kan vide
 Naar du selv af Verden gaaer,
 At du .hisset;
 Er forviffet
 Paa en Boelig, som bestaaer.

3.

Sig mig dog, hvad er vel dette
 Tabernakels jordisk Huus?
 Sig mig dog tør nogen sætte
 Piid paa smuldret Leer og Gruus?
 Dette ældes,
 Dette fældes
 O! saa maae man dog herud,
 Men en Boelig,
 Ewig roelig
 Er bereedt for Lammets Brud.

4.

Rest med Bængsel Troens Dne
 Op til hiin den prægtig Stad.
 Ugt paa Ewighedens Høne,
 Trods ald Satans Harm og Had;

Den

Den er fundet
 Fast, og grundet,
 Muurens Grundvold er saa rar;
 Thi af reene
 Edel-Steene,
 Er den glimrende og klar.

5.

See! hvor Jaspis-Muure, tindrer!
 See de Perle-Portes Glands!
 Der staae Engle, som en hindrer
 Nogen fra sin Seners-Krands;
 Det fik Ende
 Med de Tvende
 Cherubim for Livsens Træe. Gen. 3 Cap.
 Hiine frydes,
 At vi bydes
 Ind til evig Lye og Læe.

6.

Staden selv og Stadens Gade;
 Er jo af det puure Guld,
 Hør! der ere alle glade,
 Hør Musik, som ret er fuld;

Hør

Hør dem quæde
I den Glæde
Som er frie for Nag og Nød,
Frie for Plage,
Frie for Klage,
Frie for Graad, ja frie for Død.

7.

Er vel dette Levnet andet
End en Boble, som forgaaer?
Beste Helbred bliver blandet
Med en Svaghed Aar fra Aar.
Sec vi Sagen
An ved Dagen:
Døden lurker i vor Krop;
Men de sande
Livsens Bande
Bælder hiffet evig op.

8.

Der er ingen Soel og Maane
Paa hiin evig Himmel sat,
Der er ingen Skye og Blaane,
Ingen Aften mindre Nat.

Der

Der maae være
 Glands og Ære,
 See! den Hellig Gud er Soel;
 Alting frydes,
 See! der skydes
 Straaler ud fra Lammets Stoel.

9.

O! min Siæl, hvad vil du vanke
 Blandt de lumpne Verdens Ting?
 Samle hver en vildsom Tanke,
 See dig oven til omkring!
 Herre! leed- mig,
 Og bereed mig
 Til din Himmel, til mit Hiem;
 Gier mig værdig!
 Gier mig færdig!
 Til det nye Jerusalem.

Christi syv Ord paa Korset

Luc. 23 Cap. 34 v.

Fader! forlad dem; thi de viide ikke hvad de giøre!

I.
I hvad min Talsmand leed,
Saa blev han ikke vreed,
Han var sin Faders Ben
Midt i Korsfæstelsen;
Hvad var hans Forben sed!
Kort før hans bittre Ded.

2.
Hvor kærlig kom han mi
Misdædere ihue;
O! Fader! var hans Ord,
Forlad dem dette Mord;
De viide ikke hvad
De giøre mig af Had.

3.
Hævngeærrig Verdens Fok!
Kast Ondskabes giftig Dolk!

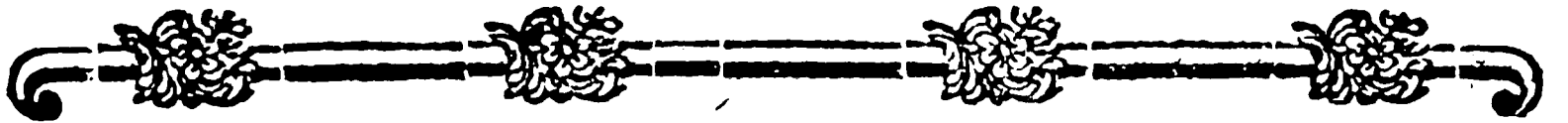

Skælg Verden, løb derfra!
 Løb hid til Golgatha!
 Lær her en Kiærlighed,
 Som Verden aldrig veed.

4.

Prænt selv Imanuel!
 Din Forbøn i min Siæl;
 Forfølger Verden mig,
 Jeg efterfølger Dig,
 I det ieg er forhadt
 I det ieg er forladt.

Joh. 19 Cap. 26 v.

Qvinde! See, det er din Søn.

I.

Var Jesus end paa Korsen bragt,
 All Estraffens Lyngsel underlagt,

Hans.

Hans Moder laae ham dog paa Hierte:
Just een, der var ham meget fier,
Blev sat til Trøst i hendes Smerte,
Han tog sig hende an, Ja tog sig hende nær.

2.

Skient Jesus lider ikke meer,
Han har dog Deel i hvad der skeer,
Hans egne her fortrængte Lemmer
De seer hans Forsorg hver for sig;
Thi, naar da Nøden haardest klemmer,
Maae tit en ubekiendt dog hielpse fiendelig.

3.

Jeg er som fremmet allesteds,
Med Jesu Forsorg vel tilfreds;
Lad Satan brøle, Verden true,
Jeg leer af begges Rov og Ran,
I Døden tør min Siæl en grue;
Thi Jesus tog sig den paa Korset evig an.

Luc. 23, 43.

I Dag skal du være med mig i Paradiis.

A r i a.

I.

En Kæver og til Paradiis

Wil nok en Pharisæer sige;

Som gjør sig selv og andre viis;

Han har en Lynde eller Lige;

Fordømte Hyklerie! fordøm kun, hvem du vil,

Her siges Himlen dog en omvendt Synder til.

2.

En Kæver kom til Paradiis?

Saa kan ald Verden see og vide,

At Marsag til en Siæls Forliis

Er en paa Guds og Jesu Side.

Men Naadens Lys staaer tændt, til Livets Lys er
slukt,

Og til vor Døds Minut er Himlen aldrig luft.

3.

En Kæver kom til Paradiis,

Skjønt omvendt ganske kort for Døden,

Men Synder! hvo har gjort dig viis,

At Bedring er da først fornøden.

Du

Du kan jo døde ret strax, du selv maae svare: Ja;
Om Døden fandt dig nu i Synden død, hvad da?

4.

En Røver kom til Paradiis,
Saa blev den vigtig Sag bemærket,
At Troe i Døden vinder Priis,
Ja Enden, Enden kroner Verket.

Du Helgen ågt en haant om nogen Synders Siæl.
Thi du har vel begyndt, men han kan ende vel.

5.

Jeg vandrer da til Paradiis,
Hos dig min Jesu! vil jeg være,
Men, falder jeg paa Verdens Gis,
O! reis; o! leed mig til din Ære!
Jeg følger dine Spor, og denne Rovers Troe,
Min Frelser! frels min Siæl fra Sathans Røver-
Klode.

Matth. 27, 46.

Jesus raabte høyt og sagde: Min Gud, min Gud etc.

I.
D! høje Raab, hvis lige aldrig hertes,
 Bliv rørt derved, du følesløse Jord,
 Thi Himlen selv, Gud selv i Himlen rertes,
 Da Gud og Mand bred ud i disse Ord:
 Min Gud! min Gud! hvi har du (i din Brede)
 Forladt mig nu i Helveds grusom Heede?

2.
 Ald Verdens Synd gif Jesus her i møde,
 Ald Syndens Straf blev nu paa Jesum lagt,
 Ald Straffens Bæe betog ham før han døde;
 Ja evig Død blev her af Livet smagt;
 Han eene leed, hvad alle burte lide,
 En Guddoms Hevn, ald Helveds Qual og Qvide,

3.
 Saa dyrebar blev Siælenes Gienløsning,
 Det var en nok med Jesu Blod og Sved,
 Det var en nok med Jesu Blods Udøsning,
 Nej, Jesu Siæl fandt meest, at Gud var vred.
 Hans

Hans Guddoms Magt unddrog sig fra hans Smerte,
Saa Bredens Ild fik smeltet Siæl og Hierte.

4.

Har Jesu raabt i snart fortvivlet Raade,

O! Synder kom da dette Raab i hu!

Foragt en meer den dyrekøbte Raade,

Da Raadens Tid er dog et bare Nu.

Hvad got vil du af Jesu Raab vel haabe?

Den Stund din Synd kan op til Himlen raabe.

5.

Du bange Siæl maa en fortvivlet beve,

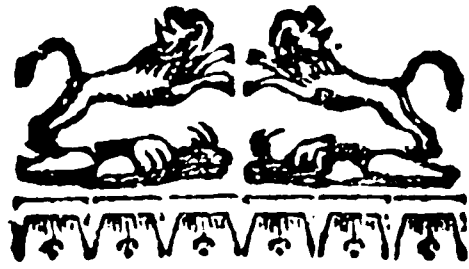
Dev Syndens Raab med Jesu høye Røst,

Han leed forladt, du skal antagen leve;

Hans angest er i Liv og Død din Trøst.

Dit sidste Suk i Kraft af Jesu Raaben.

Skal naae din Gud og finde Himlen aaben.

Joh. 19 Cap. 28 v.

Mig tørster.

I.

Kan Tørstens Brand fortørre den,
 Der maå fortrættet svede?
 Kan Livets Vædsker tørres hen
 Hos Arbeidsmand i Heede?
 Kan Saft og Kraft forsvinde slet
 Naar Blodet en forsager!
 Saa har og Jesus fristet det,
 Hvorefter Tørsten plager.

2.

Han trælledede i vores Stæd,
 Vor Synd var ham en Møne,
 Ja Heeden, som han svedte ved,
 Piinagtig at fordøne.
 Hans Blod forløb ved Sveden først,
 Ved Pidsk og Nagler siden,
 Fortørstet Jesu! O! din Tørst
 Har ikke været liden.

3. Men!

3.

Nej! af en større ingen veed;
Ehi just din Død bekræfter
Det var vor dyre Salighed,
Du dog har tørstet efter;
Du tæredes af Længsels Brand,
Til Livsens Flod blev vunden
Hos os i Huulen uden Band,
Hvor hver en Siæl laae bunden.

4.

Naar nu engang min folde Mund
En meer skal nyde Bædske,
Naar ingen Saft i sidste Stund
Min tørre Siæl kan lædskke;
O! Livsens Kilde skænk da mig
Den Trøst, din Tørst betynder,
Saa vederqvæges jeg af dig
Hvor Glæden evig flyder.

Joh. 19 Cap. 30 v.

Det er fuldkommet.

I.
De Prophetiers lange Regning,
 De mange Skyggers Mørke Tegning
 Og hvad før Tiden var bevidst
 Om Jesu Liv fra først til sidst
 Alt det var klart til Punct og Prikke,
 Da Ediken blev rakt Messias til at drikke.

2.
 Vel stod ham end een Skaal tilbage,
 Den Dødens Skaal han skulde smage;
 Men den var just et Honning-Maal
 Paa Bunden af den suure Skaal.
 Nu skulde heele Verden lære:
 Det var fuldkommet, alt hvad surt han skulde tære.

3.
 Min Jesus! Du, der var i nøden,
 Fuldkommen indig indtil Døden,

Du

Du har begyndt, fulderd min Troe,
O! giv min Siel fuldkommen Røe!
Ja reen Frimodighed i Dommen,
Gaa gier din Lidelse min Herlighed fuldkommen.

Luc. 23, 46

Fader ieg vil befale min Aand i dine Hænder etc.

Aria.

I.
Lyksalig endte dog! min Frelser sine Dage
Sit Livs Kors, sit Korses Plage;
Hans Siel er lest af alle haarde Baand;
Hans Røst var Himmelhøyn og sed for Livets
Ende;

Han raabte: Fader! o min Aand
Wil jeg levere dig i Hænde.

2.

Hør til, du levende! som har din Død i Hælen,
Lær her at døe og frelse Sielen,

Som

Som blev saa snart og dyrt løst ind ved Jesu Blod;
 Sov hen med Jesu Ord i Hiertet og i Munden;
 Den Siæl, Gud tager selv imod,
 Har Døden evig overvunden.

3.

Mit Liv i Nød og Død; min Jesu! du der døde!
 Hielp mig at gaae min Død i mede;
 Og give Gud! min Siæl ved dine egne Ord;
 Gaar da mit faldne Maal en fært dem ud for
 Smerte,

Saa er mit sidste Suk paa Jord
 Din Kistes Echo i Guds Hierte.

Gudelige Arier.

Ps. 73. v. 25.

I:
 Jeg seer dit Kunstverk store Gud
 Du est alviis, almægtig,
 Al Verden blev jo ved dit Bud
 Af intet viid og prægtig,

Men

Men dette store Alt
I Omkreds og Gestalt
Er dog i Siælens Dne slet
Mod dig, som eene skabte det.

2.

Jeg seer det vidt udstrakte Rum,
Den cirklet Himmel Bue,
Dens Lamper uden Tal og Sum
I ubegreben Rue
Mit Syn forlyster nok
Bed deilig Stjerne = Flok
Men Siælen venter sikkerlig,
Sin Himmel-Glands og Soel i dig.

3.

Jeg seer en Jord en grundfæst Bold
I dette store Runde.
Fylt op med Forraad tusind Fold
For alle Liv og Munde,
Din Rundhed gav mig meer
End jeg fornøden seer?

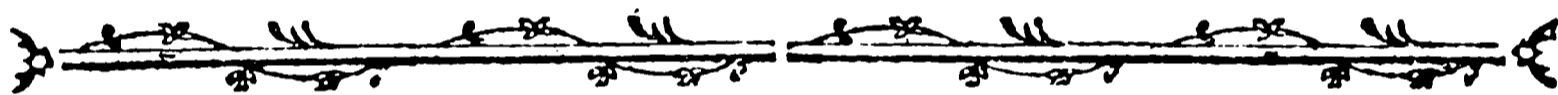
Men

Men var al Jorden skabt for mig,
Jeg var dog arm foruden dig.

4.

O! fiere Gud din Aand, dit Ord
Er her mit Liv i Live;
Men hvad er Himmel eller Jord
Naar jeg hos dig kan blive?
Min Længsel, Lyst og Agt
Er op fra Verdens Pragt.
Lad Verden have sit for sig,
O lad mig bare have dig!

Jesu Samtale med Sjælen.

Aria.

I.

Jesu S.

Vel dig din Sag er god,
Min Venneste, min Due
Du tør kun trøstigt sue
Fortrøstning af mit Blod.

Vel.

Vel dig din Sag er god ::
Nu kan du salig fattes,
Fordi dig intet fattes
Af Overflødighed
Som Siælen glædes ved,
Den falder af mit Hierte,
Og lindrer ald din Smerte
Der faar du freidigt Mod.
Vel dig din Sag er god.

2.

Siælen.

Vel mig min Sag er god
Min uskatteerlig Broder!
Nu skal en Helveds Floder
Betage mig mit Mod
Fordi min Sag er god ::
Du har iført mig Klæder,
I hvilke jeg nu træder
Frimodig hen for Gud.
Som din gienleste Brug.

Retz

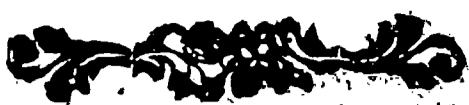
Retferdighed og Styrke
 Din Fader ret at dyrke,
 Mig skienkes i dit Blod
 Vel mig min Sag er god.

3.

Jesus.

Vel dig din Sag er god,
 Din Troe nu triumferer,
 Hvad Verden høyt skatterer,
 Det træder du med Foed
 Vel dig din Sag er god :
 Det bedste, som jeg ynder,
 Er at du stedse skynder
 Dig hen til mine Saar,
 Og der nye Naade faar.
 Ja om dig Synder plager,
 See til kuns at du tager
 Din Tilflugt til mit Blod.
 Vel dig din Sag er god.

4. Sige

4.

Siælen.

Vel mig min Sag er god,
Din blodig Purpur=Kaabe,
Den gjør at ieg kan raabe
Af Fryd i Hierte Rod:

Vel mig min Sag er god::

Wil Synd for Dom mig stævne,

Wil du dig dog en hevne,

Dit Blod det bliver ved

At tale til min Fred,

Det gjør at ingen Smitte

Er paa min Siæl at hitte,

Gud giver Kraft og Mod,

Vel mig min Sag er god.

5.

Jesús.

Vel dig din Sag er god,

Du skal velsignet blive,

Min Aand den skal dig drive,

Og styre selv din Fod

E

Vel.

Vel dig din Sag er god ::
 Jeg vil dig stedsse drage,
 Forsørge og ledsåge,
 Troe mig evindelig
 Jeg aldrig svige dig.
 Jeg selv din Troe fuldender,
 Du staaer i mine Hænder
 Optegnet med mit Blod.
 Vel dig din Sag er god.

6.

Siælen.

Vel mig min Sag er god,
 Min Ven gaaer til Guds Rige,
 Lad Verden kun bekrige
 Og være mig imod,
 Nok at min Sag er god ::
 Du Jesus maae selv raade,
 Jeg bliver ved din Raade,
 Du skal ledsage mig
 Hen ind i Himmerig.

Ja

Ja Gud skee Tak og Ære,
Der skal jeg evig være,
Og synge med frit Mod
Vel mig min Sag er god.

Aria.

I.

Hvad vindes ved Verdens vitleftige Hav?
O tusinde Farer i skummende Trav,
Man veed kun to Havne,
Befiendte af Navne,
Den eene vor Bugge, den anden vor Grav.

2.

Fra Buggen til Graven maa Frydtes omkring
Blant Haabets og Frygtens de stridige Ting.
Snart vippe vi oppe
Paa Belgernes Toppe,
Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

E a

3.

3.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
 En Vagt er saa ond, som en anden er god;
 Hver Time i Glasset,
 Hver Streg paa Compasset,
 Forandrer, forhøyer, fornedrer vort Mod.

4.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
 Ja puster i Hiertet Dumdriftighed ind,
 Vil Farten kun føye
 Vor Attraae og Dye,
 Strax blæses vi op af en ønskelig Wind.

5.

Saa slipper Kleimodighed Roret i hast,
 Naar Forstavnen dukker for Bølgenes Kast,
 Naar Bindene susse,
 Og Vandene bruse,
 Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

6.

Dit Forsyn, o! Fader, det fører os hjem,
 Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem,
 Vor

Der Gisning kan feile,
Hvor vi end vil sejle,
Selv stævner vi meere tilbage end frem.

Under egen Melodie.

I.
Er mit Hiem end en saa nær,
O! vi samles dog en Gang,
Denne Samling er saa kjær
At min Ben en falder langs
Haabet flytter selv min Fod,
Haabet letter Sind og Mod,
Haabet forter Længsel,
Haabet trodser Trængsel,
Haabet gjør min, gjør min Skæbne god.

2.

Møder mig en hastig Vind
Et Slags Blæst blev aldrig ved;
Træffer Slud og Hagel ind,
Kule-Benr gaaer over med,

Ligger Ormen for min Laae,
Fra hans Lene vil ieg gaae.

Skal min Fod end tørne
Midt paa Steen og Tjerne,
Maalet bliver, bliver dog at naae.

3.

Stamper Grovhed mig imod,
Fiinhed bliver mit Gevær,
Wises Barskhed hidfigt Blod

Den skal finde Risling her.
Lurer Lumskhed paa min Stie,
Snidighed kan gaae forbie;

Den der vil bedrage,

Skal mig en behage;

Men faae selv, faae selv sin Løn veri.

A r i a.

Mel. Naar skal da min Tid faae Ende etc.

I.
D! du dybe Fald og Naade!

D! du dyre bundles Naade!

Mennesket, som brød Guds Bud,

Blev forligt med Gud ved Gud;

Thi han har med eget Blod

Gjort vor Sag i Christo god.

2.

Uste Verden! lær at kiende

Kiærlighed foruden Ende;

Uste Verden! kom og mærk

Den uskabte Wisdoms Værk,

Mennesket ved Gud og Mand

Kenses af sin falden Stand.

3.

En Uskyldig vilde liide,

Alles evig Dval og Dvide,

- E 4.

Jesús,

Jesús, Jesús ene var
 I Guds Bredes Perse-Kar,
 Da en reen Forsoning flød
 Af hans . kraftig Blod og Død.

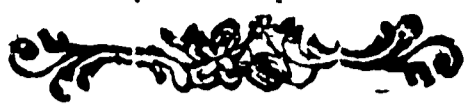
4.

Søg, du Syndbefulde Hierte!
 Lindring af hans heele Smerte,
 Søg hans Wunder, hvor du faaer
 Lægedom ved hvert et Saar.
 Søg i ham din Fred, din Røe,
 Ved en ret bodfærdig Troe.

5.

Sikre Siæl! hvor tør du nøle
 I din Synd forfulnet Søle,
 Vil du i hin Svovel-Søe,
 Evig quæles, aldrig døe,
 Jesús frelser dig derfra,
 Naar du søger Golgatha.

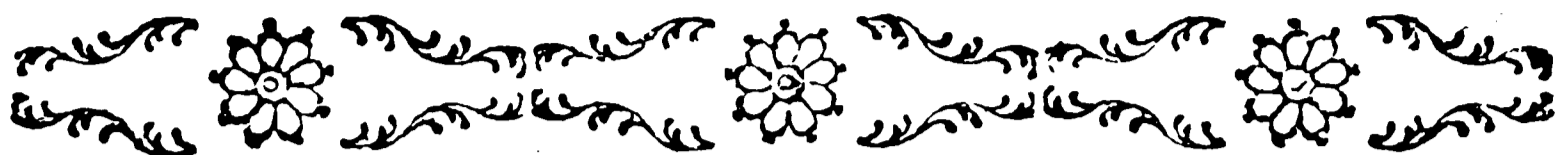

Aria.

Jeg er fornøjet med min Gud,
Han hjælper mig af Nøden ud;
Naar ieg kun frygter ham ret, som ieg bør,
Dermed ieg distillerer alt det gamle Frøe,
Som Verden paa min Ben vil strøe,
Det skal idel Sukker blive,
Naar kun Gud vil Himlen give;
Derpaa, Hierte! brist og døe!

Moraliske og muntre

Stykker.

Det rette Venſkabs Kiendetegn.

Aria.

I.

Sierte Ven! vi ere lige,
 Som du er bestandig til,
 Du har lovet en at ſvige,
 Skee for Reſten, hvad der vil!
 O du maae
 Selv tilſtaaе,
 Saadant holdes kun af faa.

2.

Skal ieg friſte ſtorre Fare,
 Sveve mellem Liv og Død,
 See da ere Venner rare,
 Som man kiender beſt i Nød,
 Har

Har du Mod?
Ærligt Blod,
Lid at staae og holde Fod

3.

Vil min Lykke vise Hælen?

Vender Armod mig sin Laae,
Trænger Mangel ind til Siælen,
Kæder mig en Seng af Straae,
Mon ieg tør
Bed din Dør
Vente hvad du kan og bør?

4.

Fæster Svaghed mig til Sengen,
Skal ieg blive Skind og Been,
Visne, som en Urt i Engen,
Stinkende for mangen een,
Kan du der
Komme nær,
Have en Glendig kjær?

5. Hiers

5.

Hierte Ven! saa bør det være,
 Denne er vor fælles Pagt,
 Den skal findes værd at ære,
 Naar den tages vel i agt,
 Gid den maae
 Varig staae
 Proven ønskes en at naae.

Hvad render J Verdens Olympiske Giefte
 Paa Banen, da Kronen er intet bevendt?
 Navnkundigheds Doble kan Tiden jo brække,
 J vinder kun Støvet, naar Lebet er endt;
 Bort skiden Belønning med Skarn og Skade,
 Min Fod skal en trættes for falskende Glands;
 Min Tinding foragter de visnede Blade,
 Thi Himlen har viist mig en varende Krands.

Aria.

Aria.

Mel. Zweifle nicht mein verthes Leben.

I.

Medgangs Ven har lært at smile,
Naar min Soel er høn og bliid,
Men saasnart den gaaer til Hvile,
Kaster Spodskhed Nakken hid,
O! du Svale flyver bort,
Naar min Dag er kold og sort.

2.

Ged paa Løfter, Troe og Love
Høres nok af slibrig Mund,
Tillid staaer saa tit i Bove
Paa en Muur foruden Grund.
O! du Rør-Stilk har et Knæl,
Skiont du synes uden Bræ.

3.

Verden har forghldt sin Ville,
Verden skienker Gist i Wiin,
Verden kan saa høstlig drille,
Verden er saa falsk som fin.

O du

O! du Slange! Brod og Mord
Stikker i dit sledske Ord.

4.

Klog Oprigtighed bær Priisen;

Thi den holder Mod og Stand,
Midt paa Bølgen, midt paa Isen
Midt igiennem Ild og Vand.

Søde Phoenix! Modgangs Ven!
Jeg er evig din igjen.

Aria.

I.

Jeg har kun Dunden kjær,
Den blinde Elskov driller,
Den volder Hiernen Griller,
Ja Hiertet seer i sær,
Jeg har kun Dunden kjær;
Jeg saae jo andre bygge
Paa een og anden Skygge,

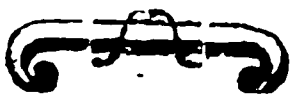
Men

Men Fundamentet gleed,
Og Elskov selv faldt need.
Oprigtig Dyd! din Klippe
Kan aldrig, aldrig glippe
Paa den gaaer Ønsket op
Til Glædens rolig Top.

2.

Saa staaer en ædel Siæl
Indprentet i min Tanke
Lad heele Resten vanke
Og vende mig sin Hæl
Saa staaer en ædel Siæl.
Bort Skienhed som har Mletter,
Bort løse Ords Raketter.
Bort Pralen med dit Skrald!
Bort Stolthed med dit Fald!
Elskværdighed! dit Minde
Har alt mit Hierte inde
Thi Siælen vidner her,
Du est mig eene kjær.

Et roelig Sinds fornøvelige Tilstand.

I.

Jeg lever jævnt fornøyet foruden store Ting;
 Min Fod er ubemøyet, og frie fra høye Springs;
 Ved Jorden er ieg fød,
 Ved Jorden har ieg Brød;
 Alt vel og nok, jeg nøyes, jeg nøyes til min Død.

2.

Lad Hovmod ikkun flyve til Hønheds Firmament,
 Vergierrighed maa flyve til Ære usfortient;
 Naar Lykkens Tordens = Skrald
 Bestormer Høye Fald,
 Saa sidder ieg i Dalen, og seer paa andres Fald.

3.

For mig maa Belløst svømme i Honning Dag og Nat;
 Lad Daarlighed i Drømme faae Glæde = Skyggen fat;
 Naar Lysters usle Træl
 Vil græmme sig ihjel
 Saa glædes jeg ved Lidet og lider meget vel.

4. Lad

4.

Lad Gierrighed hun grave, ja vræde efter Guld;
Lad Karrighed kun have sit Giemme proppet fuld;
Naar hiin har slidt sig varm,
Og denne giort sig arm,
Saa leer ieg ad dem begge, fornøjet uden Harm.

5.

O! Nønsomhed, min Ære! hvis Magt er din
vel liig!
Bed dig kan Kinghed være ret agtet, glad og riig;
Forbliv min Vandre = Stav,
Skriv siden paa min Grav:
Her hviler en lykkelig, trods Lykkens Laan og Krav.

Aria.

I.

Den kiedsom Vinter gif sin Gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang

F

Foe

Forandrer sig
Saa lempelig;

Den barske Vind, den mørke Skye — maae flye;
Vor Kaffel=Dyn saa eene staaer;
Og hver Dags Kolde=Synge faaer;
Den tykke Vams, den soeret Dragt,
Er alt hengt hen og reent foragt,
Og Muffen er tillige giemt — og glemt;
Man frygter en at Snee og Slud
Skal møde dem, som vil gaae ud;
Thi lad os gaae,
At skue paa,
Hvor smukt Naturen sig beteer — og leer.

2.

Uk see, hvor pyntet Solen gaaer;
Med lange Straaler i sit Haar;
Den varme Krands
Er rettet Krands
For alle Ting, som nu maae grue — paa nye;
Det klare Himmelblaae
Er værd at kaste Øne paa;
See Fuglene i Flokke=Tal
I Lustens viide Sommer=Sal,

Der

Der holde snart hver Øneblif — Musik;
De kappes daglig to og to
At bygge, hvor de best kan boe;
Her flyver een
Jo med sin Green;
En anden sanker Haar og Straae — saa smaae.

3.

U! see hvor tegner Marken vel
For Bonden, heele Verdens Trel,
Han leer, fordi
Hans Slaverie

Skal endes med sin Frugtbarhed — i Fred;
Hist gaaer de faade Lam i fleng,
Og spøge i den grønne Eng.
De knæle med en Hjertens Lyst
For Moders mælkefulde Bryst.

De qvægner ved den søde Laar — de faaer.
Hist vogter Hyrden Dvæg og Korn;
Et Hunde-Bial, en Lyd af Horn
Er ald hans Spil;
Men hører til,
Hvor smukt den Skov ham svare maae — derpaa.

4.

Vi see et meget yndigt Syn
 Paa Skovens grønne Dnenbryn,
 Den høje Top
 Etal Klædes op,
 Og Baaren pynter Bøgen ud — til Brud.
 Naar Soelen brænder, som en Glød,
 Og stikker Ild i Barm og Skød,
 Da har man jo bag hvert et Blad
 Afskonsel for sin matte Rad,
 Her smager Thee og et Glas Vin — fra Rhin,
 Imidlertid man faaer at see
 Et ret naturligt Assemblee,
 Hver Fugl har stemt
 Sit Instrument,
 De raske Dyr vil dandse net — og let.

5.

Vi see, hvor spenle=klart og glat
 Den Søe dog er i lave sat;
 Det er jo som
 At Solen kom

Kun for at see sit Skilderie — deri;
Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Dg slap fra Frost og Fange=Garn,
Han faaer nu atter Moed og Liv,
Dg spøger frit i Rør og Siv;
See hist, hvor stolt hans Finner gaaer, — og slaaer.
Nu lirrer Frøen med sin Mund
Imod den søvning Aften=Stund,
Jeg tænker paa
Mit Hvile=Straae,
Dg ender min Spadsere=Gang — i Sang.

6.

Saa er da Himmel, Jord og Vand
Opmuntret ved min Skaabermænd;
Jeg gik omkring
Blant tusind Ting,
Guds Forsyn spores ved enhver — i sær.
Bekymret Siæl! saa seer du dog,
At Alting staaer i Herrens Bog;

J hvor det gaaer, saa veed ieg grant;
 Mit Navn staaer tegnet deriblant;
 Gud kommer vist min Lary ihu — endnu,
 Han rammer nok den rette Tiid;
 Da Himlen den skal blive bliid;
                   Jeg tør maaskee
                   Vel faae at see,
 Min Winter blive til en Vaar — i Aar.

I.

Er nogen? jeg er glæderiig,
 Langt meer end andre Gieffe,
 Hvis Lykke er min Flaskes liig,
 Og meget let at brække;
 Tit slog ieg før, ieg slaaer endnu
 Mit tomme Glas heel glad i tu;
 Da sligt et Smald med Kling i Klang
 Er just mit Spil i deane Sang
 Saa skior er Verdens Fryd, naar mindste Vand-
                                   held trykker,
 Men ieg, der drak mit Glas ieg leer ad Skaar
                                   og Stykker.

2.

En modig Skipper gior sig til,
Er opblæst, saa han lugter
Naar Wind og Band ham føne vil,
Dg Farten en har Bugter,
Men skal han bryde Vær og Band;
Dg slaae sig frem til Havn og Land;
Hvor kan den tiæret Admiral -
Da bromle, bande, blive gal!

Men ieg er hierte-glad, og andre see sig glade,
Hver gang ieg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

3.

En Modens Junker bryster sig
Allene af den Lykke,
At være pyntet, Modenlig
Med mangt et borget Stykke,
Men Staaderen blev snart forsagt,
Kom mindste Viin-Plæt paa hans Dragt,
Jeg derimod kan ziire min
Med Sast-Værk fra Bourdeaux og Rhin,

Dg naar den er slidt op, ieg mig med Adam glæder,
 Thi han var lykkelig, den Stund han en bar Klæder.

4.

En Elsker af det smukke Kion
 Maae finde, hvad ham lyster,
 Opvarte een og anden Skien,
 Tilbede skiulte Bryster;
 Saa tit han seer sig lykkelig,
 Maae han dog ofte græmme sig
 Naar Svoger gaaer med Kiep paa Luur,
 Dg jager Kat fra Fugle-Buur;
 Men jeg er glad og frie, og for Rivaler sikker;
 Min Flaske er mig troe, saa ingen mig udstikker.

5.

En Gnier elsker Gult og Tørst,
 I det han elsker Penge,
 Han har; men fattes allerførst,
 Thi maae hans Arving trænge;
 Hans Glæde er kunns forrigfuld,
 Hans Armod voxer med hans Guld,
 Hans

Hans Venner vente paa hans Død,
Dg deele det, han aldrig nød;
Men jeg er glad ved lit, og skifter uden Rænker;
Thi som jeg tørst'r tit, saa arver den, der skienker.

6.

En Fraadser, som min Nederpart,
Er glad, men ubeføyet,
Fordi han er af Svine-Art,
Dg sluger sig fornøyet;
Man seer, at Vand og Luft og Jord
Maae ofre Fylding til hans Bord,
Naar han nu fyldet har sin Bøm,
Strax veltes han paa Lodbænk om,
Der ligger han, jeg staaer, mig fryder Wiin og
Noder;
Jeg har to Guders Gunst, men ingen Griis til
Broder.

7.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
Dg fast i den Formeening,
Et muntert Sind er allesteds
Lyksaligheds Forlehnning;

For mig maae hver Slags Gief og Trel
 Indbilde sig, han lever vel,
 Jeg topper Glassets jævne Maal,
 Og drikker halve Verdens Skaal;
 Til Lykke Daarlighed, som kalder Sviir forvilding,
 Du laster Drue = Saft, lev vel ved tør Indbildning.

Kiærligheds Alphabet.

I.

Min eene Kiære! skal end vor Samling ikke Fee,
 Du maae dog lære min Elskovs A. B. C.
 Her Bogstaveres i Sandhed uden Sviig,
 Min Stand er din, og din er min, L. J. G. siger liig.

2.

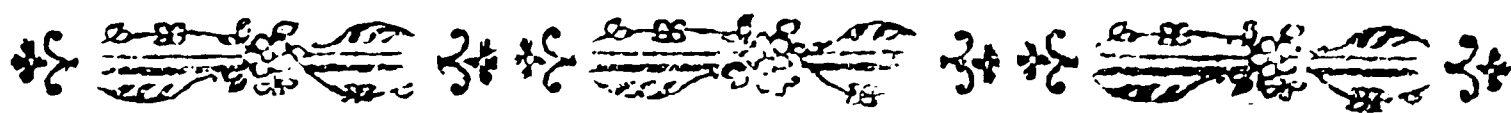
Vor Lighed sigter til ingen blind forvirret Enst;
 Som du en svigter, saa vakler en mit Bryst;
 Stav og leg sammen paa Hiertets Fibel-Bret,
 A. C. K. ær L. J. G. lig sig ærlig! meen det ret.

3. Vor

3.

Vor ærlig Meening i begge Hjerter har sin Grund
Til fast Foreenin, med troefast Haand og Mund
Læs ret og rigtig: Jeg er og bliver dig
Lii, Ærlig, Kiærlig, vil du meer, saa lev, og
dee med mig.

I.

Ena! hvi tripper du saa fast,
Hvad stikker dig du pene Nige?
At du vil løbe saa og skrige
Blot ved et Elskovs Snefast.
Jeg veed, det smukke Kiøn, har Engle Navn
og Ære;
Men Trold, og Bieru og Uls vil Mændfolk
aldrig være,
Vor Omgang uden Hereskunst
Har vundet stolte Nymphers Gunst;
Den største Deilighed, med Dyd og god Forstand
Naturen dannede til Kiærlighed og Mand
Din Moder selv befandt,
At det er sandt.

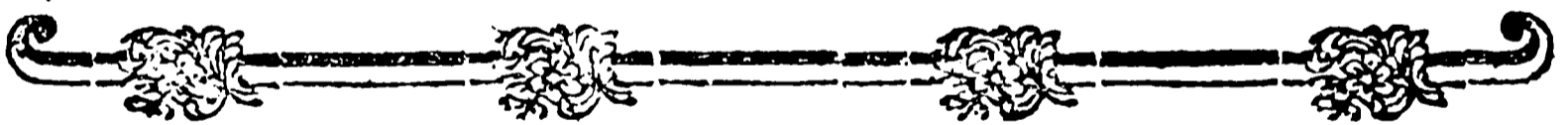
2. Be-

2.

Betænk, at Ungdom varer kort,
 At yndig Rose snart kan falme,
 At Skønhed kan fæse Knek i Qualme,
 Og uformærket visne bort;
 Naar Skønhed borte er, og yndig Skabning savnes,
 Saa leer man af en Kad uværdig til at faunes;
 Derfor, bøn dit Hierte hid,
 Elsk, elsk, det er den rette Tiid;
 Naturen gav hvert Kiøn sin elske Lust og Lov;
 Den eene Ungdom har den anden høyt behov:
 Din Moder selv bejandt,
 At det var sandt.

Lil

Kong Friderich den Femtes
 Fødsels-Dag 1753.

I.

D Twilling-Rigets Fødsels-Dag!
 Du Danske Nordens Velbehag!

Du

Du glæder alle giæve;
Eufsalig Fødsels Dneblif,
som bragte Femte Friderich;
Den store Konge leve:,:

2.

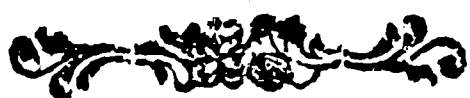
Vor Hierte Konges Hiertens Fryd,
Vor Dagmar kronet af sin Dyd,
Gaae frem paa Tidens Bane;
Belsignelser til Siæl og Liv
Gaae med i Tiden og forbliv
Hos Dronning Juliane:,:

3.

Hun øse Liv af Naadens Veld,
Monarchens Moder, Nordens Held
Sophie Magdalene!
Hun leve vore Dnsker op,
Saa stiger Konge=Stammens Top,
Dg Hun seer flere Greene.

4.

Ufødtes Herlighed staae grøn,
Dg blomstre ved vor Konges Søn.

I Fredrig Velstands Enge!
 Han see sin Fader Dage-mæt,
 Han føre siden Scepteret
 O! lykkelig, o! længe:,:

5.

Gud Himmel, gud Betsignelse
 Hver Time paa Prinsesserne,
 Paa dine Flytte-Planter;
 De staae i Flor og vare ved,
 I baade Tiid og Ewigbed,
 De fiire Amaranther:,:

6.

Gid Danske Kongers Arve-Huus
 Staae fast mod Tidens Knæk og Anuus,
 Til Bandede staae i Flamme!
 Dansk Ulfkom til sin sidste Mand
 Regieres i lykkelig Stand
 Af Oldenborgske Stamme:,:

Betænkning over Tiden.

Hver Time er forgyldt og Viiseren tillige;
 Du Jord-Klump her engang, hvad Guldet her vil sige
 Den

Den gyldne Time gif, men kommer aldrig meer;
Blev denne Sandhed nu engang til Hierte tagen,
Saa merkte vi tilgavns, hvad Klokker den var slagen.

A r i a.

I.
Jeg laver tynd Caffee,
Den sterke brænder Blodet,
Den sterke svekker Modet,
Og giver Hierte Bee.
Jeg laver tynd Caffee,
I Mandfolk! I der skionner
At bruge Sundheds Benner,
I see jo meget let;
At min Maneer er ret,
Men vil Jurister sætte
Vor Meening her til rette,
O! sligt maae gierne skee,
Jeg laver tynd Caffee.

2. Jeg

2.

Jeg skienker tynd Caffee,
 Den giver Sindet Kræfter,
 Og fordrer en derefter
 Præservativ af Thee;

Jeg skienker tynd Caffee
 Har nogen lyst at drikke,
 Hans Hierte tynnes ikke,
 Hans muntre Sind er frie
 Fra ald Melankolie.

I Sorgens Patienter!
 Her findes det I venter,
 Her lærer I at lee;
 Jeg skienker tynd Caffee.

3.

Jeg drikker tynd Caffee,
 Friemodig alle Dage,
 Trods Grillers farlig Plage,
 Trods Hierte-Klap og Bee
 Af sterk og sort Caffee;

Det

Det var da en saa ilde,
At Medici de vilde.

Engang foreenes om

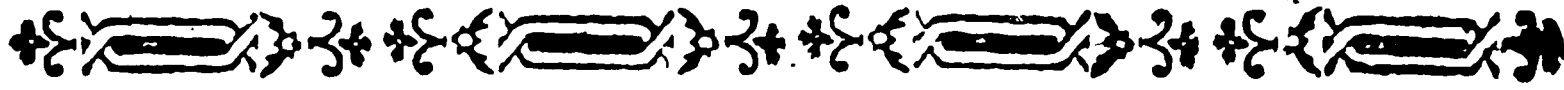
At fælde denne Dom:

I Pigers hvide Arme

Bør en den Karl saae Barme

Der findes kold, som Sne

Uf sort og stærk Caffé.

En Drikke-Skaal.

Neen Handel og Bandel florere i Landet!

Forsigtighed lykkes ved Roret paa Bandet!

Oprigtighed havne med Gods i Behold!

Belsignelse følge med alle de Bahre!

Hvis Eiermand ærlig vil unde og svare

Den Lold, som bør Lold.

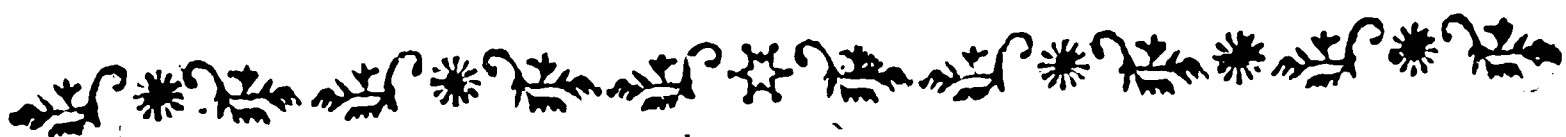

Aria.

Græm dig aldrig, thi det svier,
 Uven griner ad din Bæe,
 Spar en heller, saa du guier,
 Thi deraf vil Arving lee.
 Uven seer dig helst i Næden;
 Arving ønsker dig kun Døden;
 Vær da vel tilmode;
 Gjør dig selv tilgode;
 Lev og lee dem begge ud.

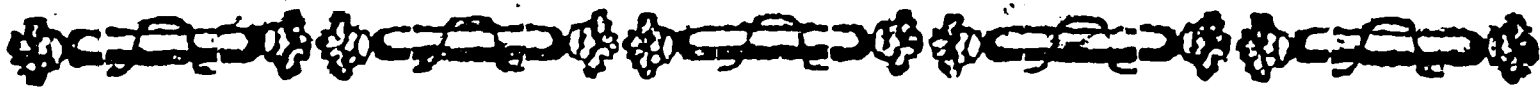
Til Major Cremon, just som han førte forbi et vist lystigt
 Selskab med sin Brud Fruen L' Amare, fra Due-
 Closteret i Odense.

Bed Binen den klare
 Erindres vi nu,
 At Fruen L' Mare
 Vær kommes i hu;

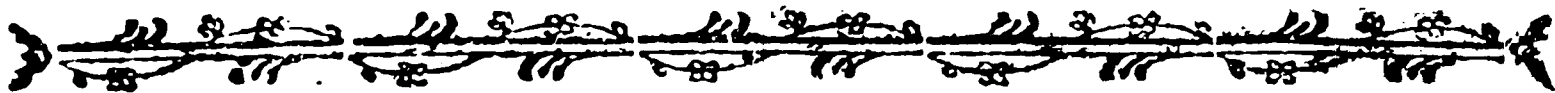
Du Closterets Due
Flen p rret herfra;
Uf Frøken bliv Frue,
Uf Frue Mama!

En Drikke-Skaal

giort ex tempore til Neuberg, som var Com-
manderende General i Tjen.

Vor Neubergs Bryst
Har Mod og Lyst
At aabne Vrens. Porte;
Hans floge Tinding blive gr e!
Hans hvide Orden blive bl e!
Hans Fiender blive sorte!

Til

Prinds Friderich.

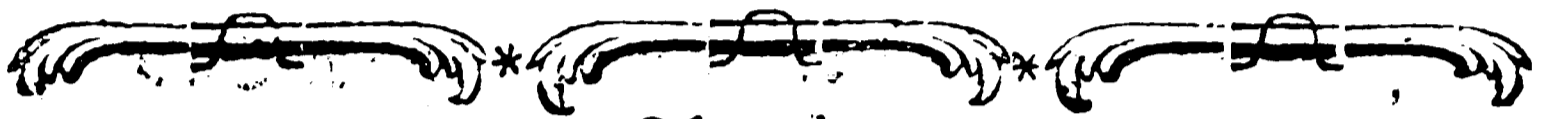
Kare Prinds! to Rigers Glæde!
Kare Prinds! to Rigers Haab!
Paa din Bugges Purpur-Klæde
Brister Dusket ud i Raab;

Lev og bliv fornøjet,
 Lev og bliv ophøjet,
 Lev og bliv din kronet Herkomst's herlig Ziir!
 Vi og vore.

Smage og Store
 Ønsker dig din Krone, Throne og dit Spiir.

Aria.

I.

Gid den fæle Skam, der slaaer i Dag
 En Rynke paa sit glatte Pande-Skind;
 Den var jo gal, der fandt Behag
 I det, der plager kun det arme Sind,
 Nu seer jeg grant,
 Det Ord er sandt:
 Verden er,
 Som enhver
 Lager sig dens Væsen nær.

2.

Hvor mange have hvad de vil,
 Og nende en at nyde noget Got;
 Men tit maa skee de spare til
 Et Drog, der gier dem kun i Graven Spot;
 Hvad

Hvad hjælp det, at
Man Dag og Nat,
Sleed sig tret,
Og en mæt.

Døde bort og blev forgiæt?

3.

Hvor mange sørger kuns, fordi
De kan en meer, end de behøve, faae!
Og, søned Himlen dem deri,
Da skulde heele Verden knap forflaae.
O! gierrig Flok!
Vi faae vel nok
I en Klud,
Om vor Hud,
Naar vi skal af Verden ud.

4.

Hvor mange stræbe kuns at faae
En fattig Tittel for en Penge-Sum?
Den vil ved høyre Side gaae,
Som mangen Gang er baade blind og dum.

Men lad dem gaae,
 Og tænke paa,
 At vi skal
 Uden Bal
 Jevnes i den mørke Dal.

5.

Du har imidlertid kuns Støv;
 Kuns Skum og Skygge, usle Verdens Ven!
 Dit Velstands Blomster, som et Løv
 Kan hastig falde af, og smulnes hen,
 Saa est du dog
 En Gief, et Drog,
 Som en veed
 Ret Beskeed,
 Om din Fod i Løbet glee.

Paa en Flaske, hvori laae en lille Elling i Spiritus,
 som var skabt med 2 Hoveder.

Du lille Ande-Noer!
 Hvi dede du saa snart?

Du

Du burde blevet her
Til noget stort og rart;
Men dette var tildeels
Dog alt for meget lovet,
Da Lykken fører dem,
Der fødes uden Hovet.

Fauker

i Anledning af det Ordsprog:

De har det i Ryggen.

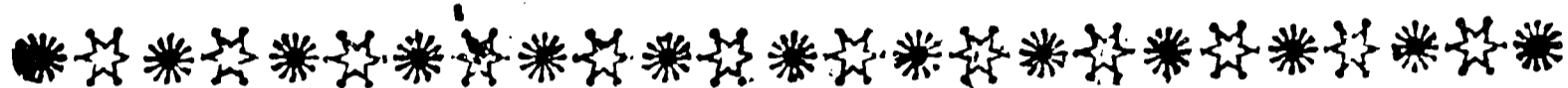
Af Tre er den eene den anden en liig,
Een har det i Ryggen, i det han er riig;
Een har det i Ryggen, i det han er stærk;
Een har det i Ryggen, af Brud og af Værk;
I Rige, I Stærke, o! hjælper et Skrog,
Saa eenes tre Meeninger vel i et Sprog.

173. Dette blev gjort til Statholder Rangau og
Oberst-Lieutenant Kentler.

Takfigelse for den,
ved foregaaende Vers forhvervede Gave.

Uf Fire var ingen den anden ulig;
Uf Fire Ducater blev Staaderen riig,
Uf Fire Ducater blev Krøblingen stærk,
Uf Fire Ducater svant Kng = Bee og Bærk;
Her ydes da 1000 Tak af et Skrog,
Der nu er Sex eet med sin Kng og sit Sprog.

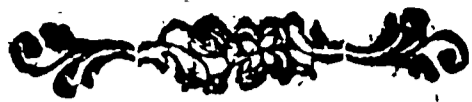
En Regel for Elskere, af den moralste Quadrille,
skreven af Stub bag paa Hjerter 10, som
han practicerede ud af et Epil Kort

Her findes Hjerter nok, her findes ti for et,
En Hiertens Hjerter = Flok, var hver i sær kun
kærligt

Men, om ieg tænkte sligt, var ald mit Spil forseet,
Thi Hjerter nie er falsk, naar Hjerter fem er
ærligt;

Mia Ven! pas Hjerter bort, betænk hvad tit er
skæet

Der spillet mangan een med Hjerter og blev Beet.
Aria.

Aria.

Under egen Melodie.

Verden er et Flyve-Sand,
Sandet blinder os vort Dye,
Sandet volder Foden Mene,
Til vi naaer det faste Land.

Menneskets Levnets Lob.

Fedes. Græde. Svæbes. Ammes.
Bugges. Tumles. Væres. Gaae.
Glædes, under Tvang annammes.
Leege. Vore. Tanker faae.
Elffe. Benle. Giftes. Uoes.
Immer halte ved et Haab.
Wldes. Svækkes. Døe. Begraves.
- Det er alt vort Levnets Lob.

Aria.

I.

Som en Nønsom ieg foragter
 Lykken selv og aldrig tragter
 Efter meer end daglig Brød;
 Nønsomhed kan eene gielde,
 Meer end Rigdom Lyst og Vælde
 Nønsomhed har ingen Nød.

2.

Daarers Guld og grønne Skove,
 Hindrer dem kun fra at sove;
 Just for meer, vil altid meer:
 Gjør en Klog sig nogen Tanke
 Her i Verden for at sanke:
 Støv og Aske, Dynd og Leer.

3.

Undre maae ret gierne være
 Meer end ieg i Agt og Ære,
 O! Hvad Hielp er Stand og Rang
 Hielm og Skiold vil intet sige;
 Thi vi bliver alle lige
 Naar vi gaaer ald Verdens Gang.

4. End

4.

Lad de Kiælne gaae og græde,
For en lumpen Verdens Glæde
Maales dem en daglig til;
Ingen selvgiort Sorg og Smerte
Skal regiere i mit Hierte,
Skjønt ieg har en hoad ieg vil.

5.

O! saa vil ieg altid blive
Nønsom, men ieg er i Live,
Dg kun lee ad Lykkens Gunst;
Hvo som mig gier dette efter;
Skal forsøge Liv og Kræfter,
Ved sin uforsagte Kunst.

Aria.

I.

Saa forenes vort Levnets den bliideste Dag,
Naar Solen har skinnet os efter Behag;

For=

Forfarenhed maaler,
 De blinkende Straaler,
 Men finder i Enden kun idel Bedrag,
 Saa fortnes vort Levnets den bliideste Dag.

2.

Saa krympes vor Siæl for den kildrende Enst,
 Naar Hiertet forbander hvad Læber har Enst,
 Naar Dnet maae græde,
 Just over den Glæde:

Vi suer af Verdens forføriske Bryst;
 Saa krympes vor Siæl for den kildrende Enst.

3.

Saa stikker vort Beenrad og Hovedet ud
 Igiennem den. fineste Kostbarheds Klud;
 Lad Prægtighed braske,
 Paa levende Aske

Før Ormen faaer boret vor sminkede Hud,
 Saa stikker vort Beenrad dog Hovedet ud.

Aria.

Aria.

I.
Uforsagt hvordan min Lykke,
End i Verden blive maae,
Det er dog et Mesterstykke,
Som ieg daglig pønser paa;
Naar ieg kun i Naaden staaer,
Uforsagt i hvor det gaaer.

2.
Uforsagt naar andre tvivler
Paa Guds Forsyns Naade, glad
Jeg i Haabet altid bliver,
Uden Haab i Haab: Og hvad!
Naar jeg kun i Naade staaer
Uforsagt i hvor det gaaer.

3.
Uforsagt naar andre plager
Med Bekymring deres Sind;
Naar ieg kun min Gud behager,
Gaaer ieg roelig ud og ind:
Naar ieg kun i Naade staaer
Uforsagt i hvor det gaaer.

4. Ufor-

4.

Uforsagt naar andre sukker,
 Under deres trange Kaar;
 Jeg paa Herrens Naade pukker,
 Resten serger ieg en for:
 Naar ieg kuns i Naaden staaer,
 Uforsagt i hvor det gaer.

5.

Uforsagt naar andre skrækkes,
 Frygter for den onde Dag,
 Ved Guds Naade ieg bedækkes,
 Ham befaler ieg min Sag;
 Naar ieg kuns i Naaden staaer:
 Uforsagt i hvor det gaer.

6.

Uforsagt naar andre gruer
 For at dæ, ieg gruer en,
 Jeg min Krone hiffet skuer:
 Skulle ieg da grue? Næ!
 Naar ieg kun i Naaden staaer,
 Uforsagt i hvor det gaer,

7. Se=

7.

Sede Gud lad mig din Naade
    Altid have her! du maae
Gierne for min Lynke raade,
    Naar det vel mig Hift maae gaae,
Naar ieg kun i Naaden staaer
Uforsagt i hvor det gaaer.

Aria.

I.

Jeg lever vel tilfreds,
Med Skiebnen allesteds :,:
    At ingen gaaer mig over
    I Lynst, naar-Lynken sover,
Derom staaer ieg til Beds. — Da Capo.

2.

Jeg leer af Snik og Snak,
Af luppen Slader-Pak :,:
    Keen Sandhed selv bekræfter,
    Paa mig end ikke hæfter
Den sterste Legne-Slak. — Da Capo.

3. Jeg

3.

Jeg leer af Hyle = Smil
 Som har sin skjulte Piil ::
 Mit Bryst har Troskab inde,
 Paa den skal ingen finde
 Hvor Falsked skjød sin Piil. — Da Capo.

4.

Jeg leer af giftig Had,
 Af Alvinds visne Rad ::
 Jeg har min Roe, ieg mættes
 Hvor Rang og Rigdom trættes
 Med kostbar Vin og Mad. — Da Capo.

5.

Jeg leer af al Foragt,
 Af Stoltheds Trods og Magt ::
 De Store seer mig mindre;
 Men det kan ikke hindre:
 Riækt Mod er uforsagt. — Da Capo.

6.

Jeg leer af Stoltheds Mand,
 Og Mynt i krummet Haand ::

Lad

Lad gylde Kugler støbes,
Min Pligt kan ikke kjøbes
Til Ondskabs Nag og Baand. — Da Capo.

7.

Jeg lever og ieg leer
Fornøyet hvad mig skeer ::

Kun den er vel der skionner
Hvor ilde Verden lenner ;

Jeg lever og ieg leer
Fornøyet hvad mig skeer.

Tanker

for an i en Psalme-Bog.

Her slaaer ieg ald min Sorg reent hen i Vænr
og Vind,

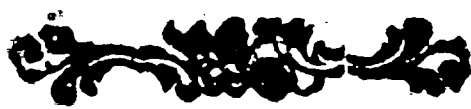
Dg morer med min Sang mit misfornøyet Sind ;
Her svinger Hiertet sig ved Aandens Vinger op
Fra Bochims Græde-Dal, til Thabors Glæde-
Top ;

Min Siæl saa øv din Røst! din Fryd skal blive
stor,

Naar Gud vil here dig en Gang i Engle-Chor.

H

Me.

Menuet.

I.

Dyrigtighed min Fryd!
 Usminked' ædle Dyd!

Din Deylighed er skær.
 Den tindrer fiærn og nær:
 Ja! hvor du yttre dig,
 Maae Falskhed skamme sig.

2.

Din Tale den er meent,
 Dit Løfte holdes reent,
 Lad møde hvad der kan
 Dit Bæsen holder Stand,
 Det gives en til Priis
 Ved Fordeel og Forliis.

3.

Din Laushed holder tet,
 Din Mund løb en for let,
 Man tør betroe dig trygt
 Sin Sag, sin Sorg, sin Frygt;

Ehi

Thi du forbander den,
Der røber ærlig Ben.

4.

Du ficere Dyd! bliv min;
Jeg er Liv-egen din;
Men hvo kan viise mig,
Hvert Bryst, der huuser dig.
Blindt vælges et af to:
Gud veed, hvem ieg kan troe.

A r i a.

Under egen Melodie.

Rongen opnaae Snee-hviid Alder!

Thronen staae, til Berden falder!

Kronen blive Sonne-Urv!

Sværdet hvile! Pennen skræide!

Ploven gaae og Kielen gliide!

O! saa fremmes hver Mands Tare.

O! saa fremmes hver Mands Tare.

Aria.

I.

Lad Krig fornøye Potentater,
 Lad Helte vinde Seners Krands,
 Lad bytte muntre troe Soldater,
 Lad Kroner vinde tiefold Glands;
 Min Roe er mig et Monarchi,
 Der flyder med Chrambambuli.

2.

Er Lykken ikke min Veninde,
 Er Dagen viget fra min Pool,
 Er Venner nu en meer at finde,
 End Skygger efter dalet Soel.
 Jeg tænker kun: Adieu Partie!
 Oprigtig er Chrambambuli.

3.

Jeg blev end aldrig riig ved Kenter,
 Selv er en Namon min Patron,
 Min Capital er den ieg venter
 Mod Berlings Obligation;

Dog

Dog bort Metal fra Mynteri
Naar Glasset har Chrambambuli.

4.

J Elskere af rare Viine,
Til Lykke med hver Drue-Saft!
Befinder alle Sorter fiine.

Ja glædes ved en indbildt Kraft.

Jeg møder Bacchi Brouterie
Med eneste Chrambambulie.

5.

J tynde magre tørre Biække!
Med The-Band for og Hvidløg bag,
Hvor ~~at~~ kan Svaghed eder svække,
Ja Døden knuse eders Brag.

Nu ligger Pietisterie,
O! drikke frit Chrambambuli.

6.

J Helgenes udvalte Søstre,
Man veed J eher Riød og Blod;
Men stikker Lysten og J Lystre
Ja synde for at giøre Bod

Jeg vedder eders Hyleri
 Er lugte til Chrambambuli.

7.

J Herrer af den sorte Orden!
 Jeg hører eders Engle-Røst,
 Jeg gruer tit for eders Torden
 Jeg glædes tit ved eders Trøst;
 Men frydes uden Flatteri;
 Thi ieg har og Chrambambuli.

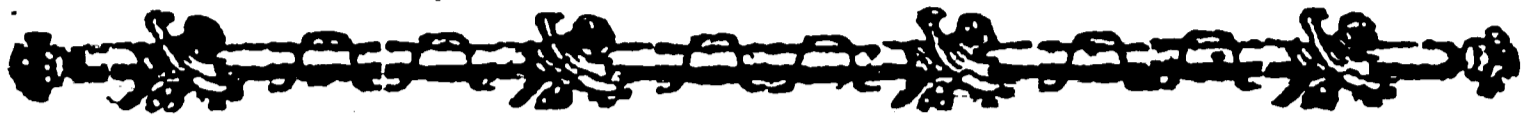
En Drikke-Skaal
 i et muntert Selskab hos en Præst:

Wi har alle den samme Troe
 Som Præsten i vor Kirke;
 Vi drikker vort Øl med Fred og Røe
 Og glad med Glaset lirke;
 Vi sigter alle til et Maal,
 Vi drikker alle den samme Skaal,

Slam

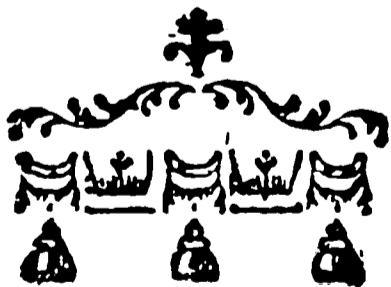
Skam faae den :,: :,: som Lauget svifter
Dg en lystig drifter.

En Drikke: Skaal.

Da Stifamtmand Stochfleth vandt Sæholm
ved Proces.

Begierlighed, saa bei dit Knae,
Dg byd vor Stochfleth Væren!
Du vilde ryste Sæholms Træe,
Men, Kiære! fik du Væren?
Vi perser den med god Maner,
I hvad vi og skal dæie;
Gid Stochfleth blive meer og meer
En Torn i Avinds Die!

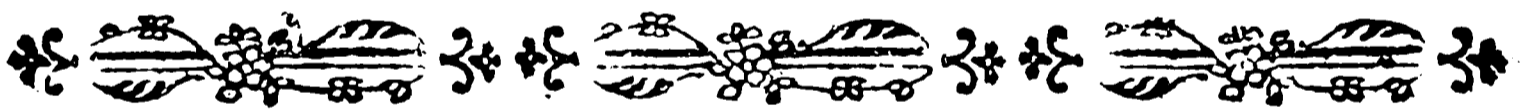

En Drikke = Skaal

i et muntert Selskab paa Søeholm.

Her bragte Tiden en Vocal
 Fra Schinkels fromme Frue;
 Her gjorde Tiden Herre = Sal
 Af gammel Fruer = Stue;
 Her samlet Tiden i en Snup
 Et Brasholm, Søeholm, Kræn-
 gerup:
 De staae til Tidens Ende!
 En Stochfleth's alle trende.

Mennet.

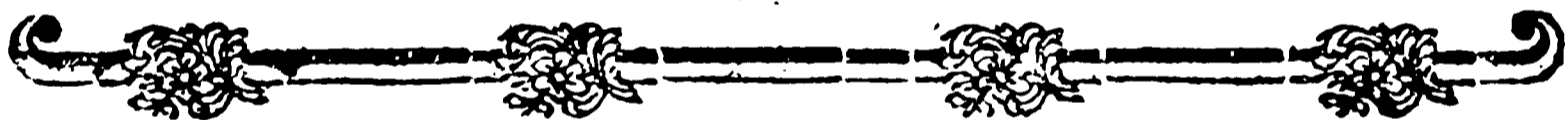
I.
 Nu er ieg befriet fra Kiærligheds Pagt,
 At slutte paa nye bliver aldrig min Agt:,:
 Den føder saa ofte en sen-livet Harm,
 Som fielden vil dæe i en sukende Barm.
 Hvor

Hvor sandt man et Par,
Hvis Glæde ei var
En Rose, som stikkende Torne dem bar.
Da Capo.

2.

Forsigtighed skyer den farlige Nei,
Ja siger hver Løste-riig Kiærlighed Nei : , :
O! Falskhed kan fængsle med blødeste Haand
Det ærligste Hierte i haardeste Baand.
Jeg elsker ei fleere,
Jeg elsker ei meere;
J Elskov ieg tusinde Blindheder seer.
Da Capo.

Brude = Bærs.

Er. Anthon Ulrich Johansen og hans Kiæreste
Jomfrue Anna Jensdatter fra Erøes = Klo-
bing, deres Egteskabs = Seddel fra Klo-
bing til Widerup = Gaard i Grande-
rup Sogn paa Erøe.

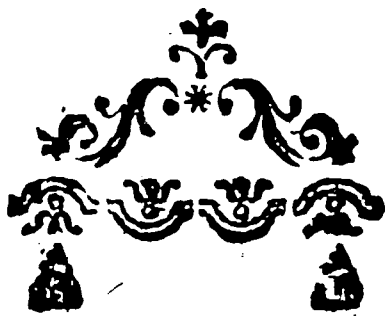
Nærværende Anthon og Anna hans Brud,
Har ærlig i Klobing holdt Brylluppet ud:

H 5

De

De sadde goode Siæle i Kæb,
 Og fik overflødig af Wiin og af Mad;
 Jo meere de tæred, jo meere de fik,
 Og det er Jens Clausens sædvanlige Skik;
 Derover beklaget sig mangan en Giæst,
 Han slog en for Tiden sin Komme paa Læst;
 Jeg selv var i Klemme, til sidst blev ieg frie
 Da Kommen stod Munden i Kætterne bie:
 Ja Bruden maae tilstaae, at førend hun slap
 Blev Livet udspillet og Treien for knap.
 For Kæsten har Anthon og Anna saa vel
 Forholdt sig, at ingen med Fene og Skiel
 Kand nægte, hvad Gudsmaal der gives enhver,
 Som haver sin Næste paa Wolsteret tier:
 Et Barsel og Kirke-Gang staaer nu til Kæst,
 Sligt meldes den hæderlig Tranderups Præst.

Liig-Bers

over

Løvensørn.

Man havde nyelig hørt Cartovers huule Torden
At hviline, midt udi vor stille Lust i Norden,
Man spidset Dret strax, man saae sig nye om
Dg blev paa Timen var: en flygtig Fama kom.
Den kom bedrøvet frem, med Floer om Fod og Binge,
Den lod kun sin Basun i duuse Toner klinge
Den holdt i venstre Haand et Baaben, fuldt af det
Som gior en Kongens Mand til Rigets Gavn
complet,
Man saae Forsigtighed, paa Hielmen at betragte,
I Wisdoms Perspectiv, hvad Tid og Fremtid bragte,
I Skioldet stod, af Guld, et Hierte som en Gled,
Med denne Underkrift: vor Løvensørn er død!
Den brave Løvensørn! tog Fama til at melde,
Til hvilken en Monarch sig kunde sikker helde,
Den

Den Mand der stod i Fred og Feide, Kiæk og
troe

Er alt i Dag, med Sorg, ledsaget til sin Roe.
Forsigtig Klogskab gif, ved Riigets høyre Side,
Dg lod saa salt en Strøm, sit klare Dne bide;
Ketsindighed gif næst og anket just derpaa:

Alt hendes Ægte-Mand, i denne Kiste laae.
Den medfødt Kiærlighed til Kongen og til Landet
Brast ud (ved Vester Kant) i Graad, med Blod
beblandet,

Behiærtighed gif næst, dog halv forsagt i Sind,
Den gif og grubled med sin Tapper Haand
ved Kind:

Men nest bag Riiget kom en Søn, en Søn aleene
Behyrdet først og sidst med Sorgens tunge Steene;
Dog, før Besvimelse bemæstret sig hans Barm,
Kom kronet Naade til og rakte ham sin Arm.

Jeg burde intet for Posteriteten dølge,

Uf denne Sørge = Fær og usædvanlig Følge;

Thi Danner Kongens Mænd, med fleer af
Stand og Rang,

Betegnet her en Sorg ved Sviten, som var lang.

Da

Da Liiget nu var ladet, stod selv Bellona reede,
Dg ziiret Kisten med sit Sværd foruden Skeede;
Men samme Dieblif som Pallas dette saae,
Blev strax en Orne-Pen, ved Siden lagt derpaa.
Derpaa stod Sandhed ud, slog Sløret op fra Diet,
Dg da den havde sig for heele Skaren bøiet,
Saa treen den gravitesk for Liiget bedre frem,
Dg parenteret med Frietalenhed og Klem.
I Herrer! (var dens Ord) I kloge Mænd og Helte,
Som fører Pen og Sværd ved Dre og ved Belte;
Da hver af eder er jo Dydens forne Ben,
Saa veed I selv her blev en Liigemand lagt hen.
Hans Dyd og Dygtighed, Forstand og skarpe Hjærne,
Er uden Hyklerie, en høy anseelig Stjerne,
Som Potentaten selv paa Værdighedens Pool
Har fløttet op og op til deres egen Soel.
Du stridbar Petrus selv lod Verden see du yndte,
Hvad Danske Wendelboe blandt Rufferne begyndte;
Du tændte dette Lys i Naade vel fortient,
Dg overdrog det til sit eget Firmament.

Du.

Du store Friderich! Du Mester i at skienne,
 Hvor Kongeligt det er hver Dyd i sær at lenne;
 Du muntre Landets Børn ja Dngtighed fik Lyst,
 Da Lovensorn randt op, med Stiernen paa sit
 Bryst.

Vor store Christian lod ingen Skyer hindre,
 At brave Lovensorn jo skulle meere tindre,
 Her blev hans Stierne stor paa Værdighedens
 Pool

Bed Naade-Straalerne af Nordens høie Soel.
 Hans Stov er Ære værd, hans Navn fortjener
 Minde,

Saa længe ferdig Helt og Strids-Mand er at finde,
 Hvis Hjerte skælved en, hvis Hjerte aldrig sov,
 Saa tit det trængte Land har havt det høyt behov.
 Saa skal da dette Sværd, hver Eftermand betegne
 Den brave Herres Mod og Hjerte allevegne;
 Saa viser denne Pen, at og hans Pen var værd
 Sin Ære-Krands saavel, som noget Sejers-
 Sværd.

J kan jo en en Gang, J Danmarks Fiender nægte,
 At denne Helt forstod saa fix med Pen at sægte
 Saa

Saa Blod blev spart ved Blet, paa Bald-Plads
af Papiir

Og Stolthed knælet for Monarchens Arve Spiir.

J skal da en en Gang, i Danmarks Fiender, flytte,

Langt mindre fælde ham sin faste Vere-Stytte,

Men heres end et Bief af Avinds bidste Mund,

Saa kiendes just hans Dyd, paa sig en Folges
Hund.

Du sultne Gierrighed! du Sukkers Marqvetenter,

Som gaber efter Guld og samler dig Talenter,

Jeg veed vel at du er af Riiget alt forviist;

Men roes en at du her med Lovensorn har spiiist,

Om nogen frister dig, jeg veed du rundt bekiender

At Manden vidste en at hielppe krumme Hænder;

At du blev ingen Tiid hos denne Herre fyldt

Der aabnet aldrig en Suplique som var forgyldt.

Kort sagt: Ald Verden maa bekiende uden Sminke,

Han gif den rette Ben, han blæste af at hinke,

Man saae Ketsindighed den rare Diamant

Hos ham, der glimret paa hans Vres Elephant.

Der:

Her blev saa Dansk en Mand lagt hen i denne Kiste,
 Som Danmark nogen Tiid har enet og maat miste,
 Han var en Engel for Monarchen og hans Land,
 En Løve i sit Bryst, en Drøi i høi Forstand.
 Derpaa fløi Fama op; men i den samme Time
 Faldt Undersaatterne saaledes paa at riime:

„Gid Fader Christian, blandt Landets kække
 Børn

„Maa altid finde sin elskværdig Løvensørn.

„Gid han, der eene fik det store Navn at bære,

„Maae blive stor og stor til Stammens Held og
 Ære;

„Han svinge sig ved Dyd til Værdighedens Top,

„Dg staae som Phoenix af sin Faders Aske op.

473695

